

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akhaha

— Demirel tasarruf istedi —

Demirel — Lütfen kemer-
lerinizi sıkınız!..

YAZIN
FAZLA
GÜNEŞTE
DURMAKTAN
İLERİ GELEN
BAŞ
AĞRILARINA
KARŞI

OPON

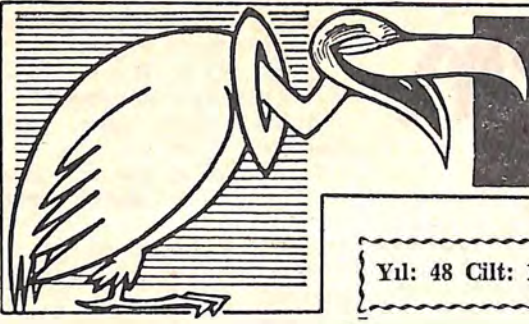
fa y d a l ı d ır

OPON, baş, diş, adale, sinir, lumbago ve romatizma ağrılarını teskin eder

OPON, bayanların muayyen zamanlardaki sancılarında başarı ile kullanılır

OPON, günde 6 tablete kadar alınabilir

(Yeni Ajans : 3474 — 131)

AKBABA

Yıl: 48 Cilt: 19 Sayı: 36 * Kurucusu : Yusuf Ziya ORTAÇ * 26 Ağustos 1970 * Fiyatı: 125 Krş.

Gidiş o gidiş...

MEVSİM icabı şuraya buraya dağılanlar, yavaş yavaş dönmeye başladılar. Kimisi kaphicadan, kimisi yayladan, kimisi plâjdan, kimisi otelden, kimisi motelden dönüyor. İlk karşılaşma oldukça hararetle olur:

— Ooo, hoşgeldin yahu, neredeydin?

— Sayfiyede.

— Yaramış ama, iyi gördüm seni..

— Yaradı doğrusu.

Ağustos'un göbeğinde yapılan devalüasyon da, tatil gibi kimine yaradı, kimine yaramadı. İlk günlerin şaşkınlığı geçtikten sonra herkes birbirine rasladığında yazlıktan dönmüş tanıdığa bakar gibi alıcı gözle süzüp:

— Yaradı mı? diye soruyor.

Şaka değil, istifçi isen vurdun turnayı gözünden, fırsatçı isen dakikada tavladın milyonu... Aracı-tefecî ve üçkağıtçı takımı her zamanki gibi dört ayak üstüne düşmenin keyfiyle ellerini uğuşturup:

— Böyle devalüasyona can kurban!.. diye mırıldanıyorlar.

Ama bir de aydan aya aldığı parayla geçinmek durumunda bulunan garibana gidip bakın! bulunan garibana gidip bakın: nın arkasına doğru yaklaştırmak durum-vaziyeti alarak:

— Yandım Allah.. diye gazel atıyorlar.

Oysa son zamanlarda ne kadar umutlanmışlardı!

Personel Kanunu çıkıyordu parlâmentodan... Memurların her bir bölümü de sendikalar eliyle bildiri yayınlayıp:

— Geçim sıkıntısından öldük,

doğru dürüst zam isteriz.. diye feryat ediyorlardı.

Çıktı zam..

Ve ardından devalüasyon çıktı...

Şimdi çarşıda pazarda fiyat etiketleri kanatlarını çırpıp kuşlar gibidirler. Giderek gökyüzüne yükselen, giderek erişilmez görünen kuşlar gibi... Ve alacakları zammın hesabını yapmaya kalkışan memurcuklar da şimdi elinden balonu kaçmış çocuklar kadar umutsuz; gözlerini kısmış gidişata bakıyorlar.

Kırk yılda bir sevineceklerdi ki..

Sevinçleri kursaklarında kaldı. Doğrusunu isterseniz her şeyin fiyatı artıyor memlekette... Benzinden gazyasına, ev kirasından mobilyaya, yedek parçadan elbiseye, mutfak eşyasından gazoza kadar..

Dükânda gözlerinizi kapatıp herhangi bir mala parmağınızı uzatın:

— Şu kaç?

Tezgâhtar:

— Sekiz lira.

— Yahu, hani üç liraya alıyorduk!..

— Beyim geçti o günler! Yârın bu fiyata da bulamazsın.

Ve herkesin ağzında aynı lâf:

— Geçti o günler..

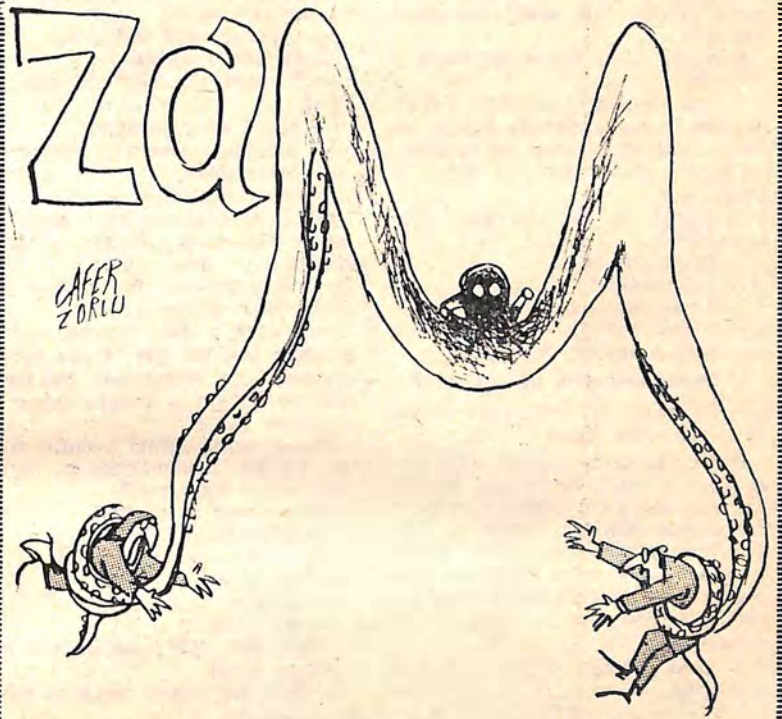
— Nerede o günler efendim..

— Eskidendi o efendim..

— Devalüasyondan önceydi o..

Tarih kitabında zamanları İsa'dan önce, İsa'dan sonra diye okuturlar. Şimdi çarşıda pazarda yeni bir tarih düşürmüşler: De-

Hindistan füze yapacak. — Gazeteler —

Yazısız

valüasyondan önce, devalüasyondan sonra diye konuşuyorlar... Devalüasyondan öncesi, tarih öncesi zamanları gibi bir başka âlem... Bir malın fiyatı on misli ne fırlamış bile olsa, mazeret veya gerekçe hazır:

— Devalüasyon oldu, böyle oldu...

İlâhi Süleyman bey!..

Yüksek Denetleme Kurulu hoşuna gitmedi, üyelerini dağıttın... Adalet Partisi içindeki muarızlarını tasfiye edip, partiyi budadın... Kokladığımız havadan vergi alıp Bütçe açıklarını kapatmaya kalktın... Bunlar da yetmiyor-

muş gibi devalüasyonla ortalığı birbirine kattın...

Doğrusu yaman imişsin...

Kolay değil bütün bunları becermek...

Koca İsmet Paşa 1946'da devalüasyon yaptı, 1950'de yıkıldı..

Adnan Menderes 1958'de devalüasyon yaptı, 1960'da yıkıldı..

Sen 1970'de devalüasyon yaptın..

Ve bakalım ne kadar dayanacaksn..

Gerçi demokrasinin icabı budur: Biri gider, öteki gelir, öteki gider, beriki gelir...

Ama vatandaşın aklında hep Bektâşî'nin hikâyesi:

Baba Erenler'i ramazanda oruç yerken yakalamışlar:

— Ne yapıyorsun, ramazan olduğunu bilmiyor musun? demişler.

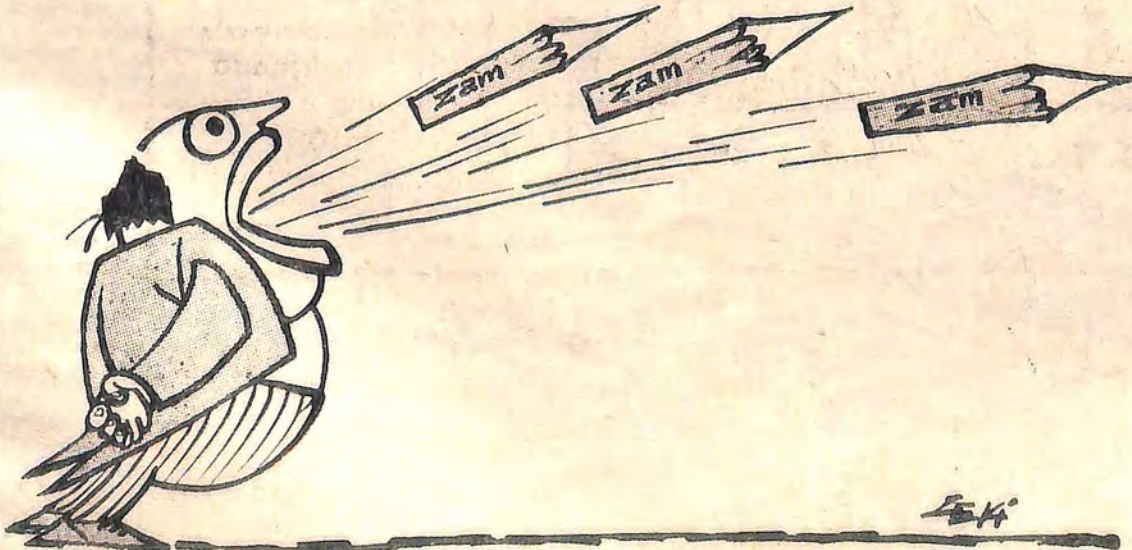
— Ramazan gider gelir, ama ben bir gidersem bir daha gelemem, acımdan öleyim mi?.. diye cevap vermiş.

Şimdi, çeyrek yüzyıldır nurlu ufuklara varacağım diye kemer sıkın vatandaş, Bektâşî gibi düşünüyor:

— Halk Partisi gider, Demokrat Parti gelir; Demokrat Parti gider, koalisyon gelir; koalisyon gider, Adalet Partisi gelir; ama ben bir gidersem, bir daha gelemem..

Ne var ki gidiş de o gidiş... Fiyat etiketlerine baktıkça füceten vefat etmek olağan sayılmalı.

AKBABA

Bizim füzeler!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Sarı kurdelem Sarı...

BİZİM dayıyı tanıdınız artık. Ondaki akıl, Allah pis nefeslerden esirgesin kimsede yok. Şöyle 86 yaşına dek yaşayabilirse şayet, tahmin ederim o zaman İsmet Paşa'nın son demlerinde rahat rahat onunla aşık atabilecek duruma gelir...

Beni iki yıldır nüfus kâtipliğinde görüncü:

— Vah oğlum vah! dedi. Demek hayatın boyunca, nerede doğdu, nerede ölecek diye yazıp, ay başından ay başına da 500-600 lira para alıcağın ha!...

— Pekiyi, ne yapayım dayı? diye sordum.

— İmam ol! dedi.

— Anlamadım?

— Gerçi papaz olsan daha iyi olurdu ama, hele önce bir imam ol, papazlığı sonradan düşünürüz.

— İmam olacağım da n'olacak?

— Ol oğlum ol, sen ol da ondan sonrasını bana bırak.

Dedik ya bizim dayının aklı, maşallah tilki aklı, onun için sözünü tutarak, bir yığın kitaplar, bir yığın dersler almaya başladım. Aradan bir yıl geçtikten sonra, esaslı olmasa bile, iyi kötü bir imam olup çıkmıştım. Evelallah imtihanlara yüzümün aklıyla çıktım.

— Dayı tamam, dedim, atandık köyün birine.

— Oh oh iyi, dedi.

— Para dayı para, parası daha az nüfus kâtipliğinden?

— Geleceğin parlak oğlum, geleceğin.

— Muska şunu bunu mu yazacağım?

— Ne münasebet? Haydi gel bakalım benimle!

Düştüm dayımın arkasına, gittik bir gazete idarehanesine. Poz poz resimler... Oradan başka bir gazete-ye, oradan yine başka bir gazete-ye... Devrisci günü gazetelerde çarşaf çarşaf röportajlarım:

«Nüfus kâtibiydi, imam oldu.»

«Kâtip Osman, şimdi hatip Osman oldu.»

«Nüfus kâtibiyken imam olan Osman, kâtiplik de hatiplik de memleket görevi dedi.»

Dayım, gazeteler koltuğunun altın da sırtarak geldi:

— Okudun mu? dedi.

— Okudum, dedim.

— Tamam işte, işler saat gibi ilerliyor.

— Şimdi ne yapacağız?

— İmamlığa devam edeceksin.

— Aman dayı!

— Devam evlâdım devam...

Gittik atandığımız köye. Sağolsun köylü, ekmekten yemekten yana bizi sıkıntıya düşürmüyorlardı ama, karınla kaynanam her dakika söylenip duruyorlardı:

— Uyduk o deli dayının sözüne, getirdin bizi bu kuş uçmaz kervan geçmez köye, diyorlardı. Ya maaş, sen de aldığın o paraya maaş mı diyorsun yâni?

Kulak asıyordum onların sözünü. Üç ayı tamamlamadan, dayım-dan bir mektup geldi:

«Kaynananı al da gel!»

Cevap yazdım:

«İyi bir kısmet mi çıktı?»

Cevap yazdım:

«Karını da al gel!»

Cevap yazdım:

«Yahu dayı, köy imamsız kalacak.»

Cevap geldi:

«Köylü her zaman imamını bulur, acele gelin!»

Bir gece, yine karımın kaynanamın dırdırları arasında eşyalarımızı topladık. Kaynanam:

— Haydi o deli, biz de mi deliyiz? diyordu.

Karım ise:

— Kimbilir şimdi de bizi nerele-re gönderecek? diyordu.

Otobüsten inince dayım karşıladı bizi:

— Haydi, yürüyün hemen eve, dedi.

— Hayrola dayı? diye sordum.

— Hayir hayır!...

— Söylesene dayı!

— Yürüyün hele eve!...

Evde biraz dinlendikten sonra, bizim dayı saatine baktı:

— Tam onaltıda bizi bekliyorlar, dedi.

— Kimler?

— Gazeteciler.

— Aman dayı biz Çağlayangil miyiz?

— Alın bakalım şunları da ellerinize!

Benim elime bir saksafon tutuşturdu, karımın eline gitar, kendinin elinde de bir trompet.

— Amman dayı n'olacak bunlar?

— Yürüyün canım.

Kaynanam:

— Benim elime bir şey vermedin ya, deyince dayım sırttı:

— Sen solistsin, dedi.

Anlamadı kaynanam:

— Nee? dedi.

— Solist solist, şarkı söyleyecek sin.

— Ben mi? diye bağırdı kaynanam.

— Sen ya.

— Hay sen Allahından bulasın e mi? Ayol ben nasıl şarkı söylerim?

— Söyleyenler senden iyi mi söylüyorlar sanki?

— Dünyada söyleyemem.

— Söylersin söylersin. Damadın onca zamanını harcayarak sizler için imam oldu da, siz onun için şarkı mı söyleyemeyeceksiniz?

— Dünyada olmaz!

Bu kez karım da:

— Dünyada olmaz'ı yapıştırdı. Ben bu zimbirtiyi çalamam.

Dayım:

— Galiba siz apartman, araba, kat kat elbiseler, çifter çifter ayakkabılar, ahçılar, uşaklar, hizmetçiler istemiyorsunuz?

— Niyeymiş? dedi kaynanam, bulduk da mı istemedik?

Dayım, âdeta sürüklercesine bizi gazete idarehanesine götürdü. Yine resimler, yine sorular, yine cevaplar... Devrisci günü gazetelerde benim, dayımın, karımın, kaynanamın resimleri:

«İmamın Kaynanası Grubu, yakın-

da halkımıza müzik ziyafeti çekecek.»

«İmamın Kaynanası, filmcilere asla yüz vermiyeceğiz dedi.»

«İmam Dayısı, iyi bir şarkı sözü yazarı olduğunu ispat edecek.»

«İmamın Karısı, vatanın milletinin hizmetindeyiz dedi.»

Daha o akşam kapımız çalındı. Kapıda bir demet çiçekle bekleyen kalantor adam:

— Ben, diye kendini tanıttı, organizatör Hayrullah, sizinle anlaşmaya geldim.

Dayım:

— Anlaşalım, dedi. Tek gazinoda söylersek geceliğimiz 2.500 lira, iki gazinoda söylersek geceliğimiz 4.000, üç gazinoda söylersek, 5.500... Matanelerde bu ücretin yarısını alırız.

Adam, üç gazinoluk mukaveleyi imzaladı gitti. Üstelik de onbin lira avans verdi. Adam gittikten sonra, bizim on tane elliliği bir arada görmemiş kaynanamız, on tane binliği bir arada görünce, başladı:

— Amanın da paralara bak, yamanın da paralara bak, hoppa da hop hop hop!... diyerek hoplamaya zıplamaya...

Dayım:

— Tamaaam! diye bağırdı. Repertuarımızın ilk şarkısı bu olsun. Programımızın da ilk şarkısı. Amanın da paralara bak, yamanın da paralara bak, hoppa da hop hop hop...

Hemen kâğıdı kalemi eline alıp, derhal konsantre vaziyete geçerek şarkının sonunu tamamladı:

— Hop hop hop, buldum bir lâstik top, yarısı siyah yarısı kırmızı, ey deniz kızı ey deniz kızı, rüzgâr kesti bu hızı, dinmiyor başparmağımdaki sızı, yakaladı polisler yakışıklı hırsız, çoban yıldızı çoban yıldızı, hoppa da hop hop hop...

Bağırdı yine:

— Durun ulan şunu besteleyeyim de, sakın sesinizi çıkarmayın...

On dakika sonra, dayım:

— Haydi öttürün! diye bağırdı.

— Yahu dayı neyi öttürelim?

— Ulan elinizdekileri be, öttürün de nasıl öttürürseniz öttürün, yalnız sesi fazla çıksın.

Başladık öttürmeye, Allah sizi nandırsın, dersiniz apartman çöküyor...

— Bağırın şimdi, bağırın!...

Bu kez bağırmağa başladık, ama dersiniz tek bıçakla on yaşındaki iki kart horozla, iki tane kurk olmuş tavuğu boğazlıyorlar... Hele kaynanam, aynı rahmetli kocasının öldüğü günkü gibi, yırtıyor göğsünü bağrını, saçını başını yoluyor. Zıplıyor ha zıplıyor, ciyak ciyak bağırıyor ha bağırıyor...

Beş dakika sonra tüm komşular bize damladılar:

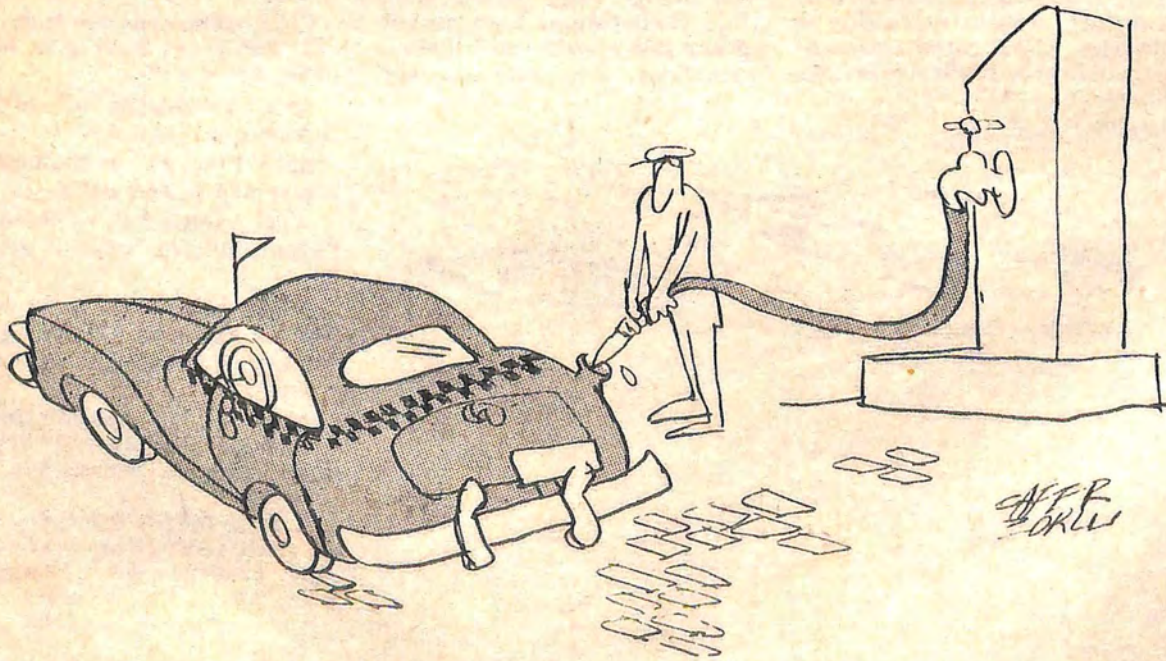
— Yahu kim öldü? diye.

Bizde cevap verecek hal mi var? Dervişler gibi döntüyoruz ha döntüyoruz, bağırıyoruz ha bağırıyoruz...

Sağolsun, iki gün sonra dayım eski dostlarından bir kemancı bulup getirtince, bir haftanın içinde hepimiz müzisyen olup çıktık. Adamcağız hem bizim kaynanaya gönlünü kaptırdı, hem de onun çingirak gibi sesini terbiye etti. Bu arada «Sarı kurdelem sarı» da dayım arajman yapmadı mı? Eh artık şimdi gazinolar da millet hep bir ağızdan tempo tutup:

«Sarı kurdelem sarı» diye bağırıyorlar.

Kaynanam da, elinde kocaman bir makas, bir yığın da sarı kurdeleyle çıkıyor sahneye Hem söylüyor, hem oynuyor, hem de kesiyor ha kesiyor...

Akaryakıtı zam yapıldı. — Gazeteler —

Yazısız

Muzaffer İZGÜ

Sen de mi, Drakula?

KENDİNİ üstün hissetmek, böbürlenip keyiflenebilmek ne tatlı duygudur!

İnsan kişisel özellikleriyle ilgili olarak bu duyguya kendini kaptırmaz pek; adının kibirliye çıkması, çevrenin öfkesini kabartması, hattâ dayak yemesi tehlikesi vardır.

Ama üyesi bulunduğu bir topluluk konusunda böbürlenmesi nede ne ayıp sayılmaz ve o kadar sevimsiz kaçmaz. Yâni:

— Ben senden üstünüm, demek edepsizliktir de;

— Benim kulübüm seninkinden üstün, demek sadece kulüpçülüktür.

İnsanlar bu ayırmadan yararlanıp öğünme enerjilerini topluluklarla ilgili konulara rahatça döker, böbürlenme özgürlüğünün tadını o alanlarda bol bol çıkarırlar. Özel hayatında alçakgönüllülüğü ve utangaçlığıyla tanınmış bir adamcağız maç seyredirken canavar kesilip efelenme ve söğme rekorları kırabilir.

Üyesi olmakla öğünülen topluluğun çapı genişledikçe iş ciddileşir:

— Benim milletim seninkinden üstün!

— Benim ırkım seninkinden üstün!

— Benim dinim seninkinden üstün!

Böyle iddialar yüzünden tarihte dökülmüş kanın haddi hesabı yoktur.

Ancak bir durumda haklı görülebilir öyle konuşmak:

Aksi yönde bir inancın yayılması tehlikesi varsa, yâni insanın ulusu, ırkı yahut dini horlanmaktaysa...

Türk milliyetçiliği işte öyle bir durumdan doğmadır. Yüz yıldan uzun bir süre yabancılar tarafından sömürülen, geri bırakılan, sonra da çeşitli hakaretlerle haysiyeti törpülenen toplumumuz nihayet silkinip dikilince gururunu hırsıyla korudu. Bizim kuşak ilkokullarda o tepkinin sloganlarını bir ağızdan haykırarak yetiştirdi:

— Ne mutlu Türküm diyene!

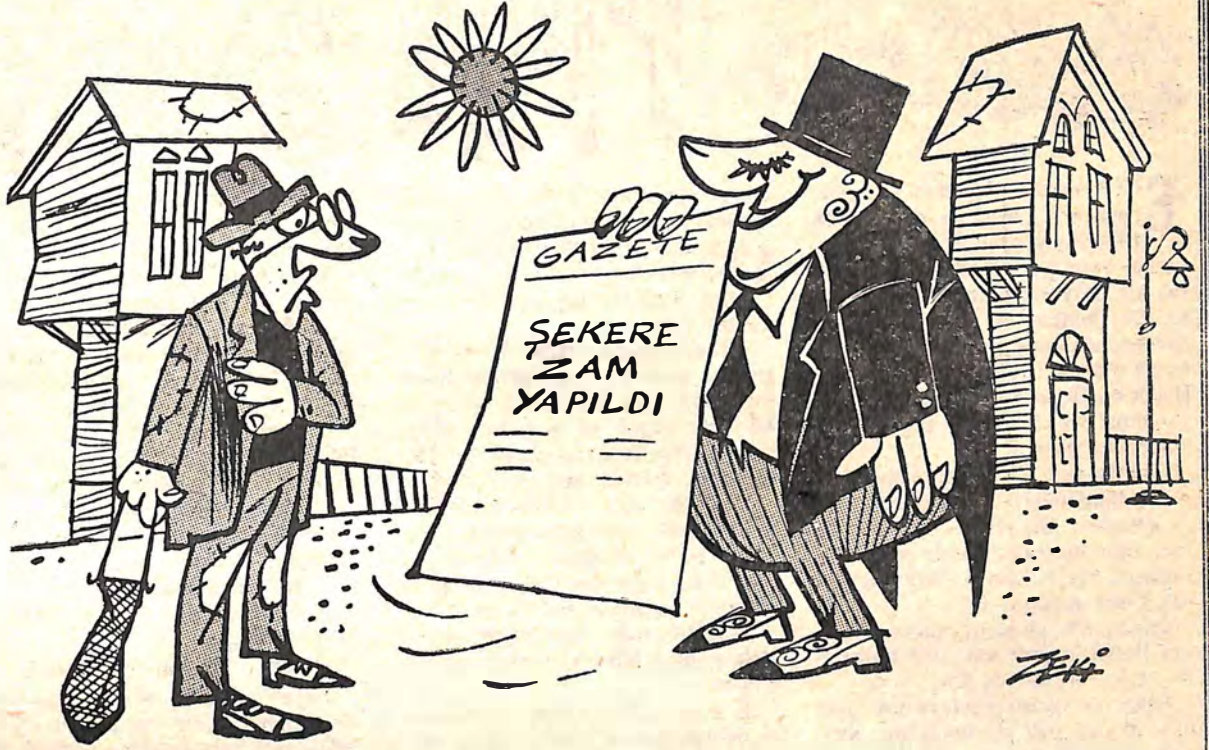
— Türk, öğün, çalış, güven!

— Bir Türk cihana bedeldir!

Bugün de ulusal haysiyetimize gölge düşüren durumlara karşı en şiddetli tepkilerin hep otuz ile elli yaş arasındaki yazar ve düşünürlerimizden gelmesi bundandır. O sloganlarla büyüdüktan sonra tek kişisi cihana bedel Türk toplumunun bütünüyle cihana karşı küçültülmesine katlanmak gerçekten güç oluyor.

Cihan da elinden geleni ardına koymuyor bu küçültme çabasını desteklemek için.

Bu yıl her ne hikmetse hemen her gün o yönde bir şey gözüme çarpmakta. Bir kaçını aulatayim da sizin de siniriniz bozulsun; paylaşılınca belki öfkem hafifler.

— Bak vatandaş.. sizin için tatilde bile çalışıyoruz!..

Profesyonel yazarların kullandıkları, Roget Sözlüğü diye bir çeşit kavram lügatı vardır. Bunda bir kelimeye bakar, onun akla getirdiği bütün başka kelimeleri bulursunuz. Söz gelimi, «su» kelimesinin karşısında «sıvı, buhar, buz, yağmur, deniz, göl, okyanus, ırmak, dere...» falan gibi bir sürü kelime sıralanır.

Geçen gün elime bu sözlüğün son baskısı geçti. Merak edip «Türk» kelimesine baktım. Şunlar vardı karşısında:

«Harem, selâmlık, kara çarşaf, taaddüdü zevcat, dört karılı erkek, Mavisakal.»

Hepsi o kadar. (Mavisakal, biliyorsunuz, kırk kadın alıp hepsini temizleyen bir masal kahramanı). Yâni biz çok ciddi bir milletlerarası sözlüğün hazırlayıcılarına sadece yukarıdaki kelimeleri hatırlatıyoruz!

Geçen ay dünya tahvil piyasasını karıştıran önemli bir batma oldu: Bernie Cornfield adında bir Amerikalının İsviçre'de kurup dev bir müessesese haline getirdiği IOS adlı iki milyar küsur dolarlık bir borsa komisyonculuğu şirketi borçlarını ödeyemez duruma düştü. Bunda kurucu Cornfield'in kişisel hovardalıklarının büyük rolü olduğu anlaşıldı. Adamı kemâli rezaletle şirketinin başından uzaklaştırdılar.

Açıklanan resmî raporda Cornfield'in hayatı üstüne bilgiler verildi. Nerede doğmuş, biliyor musunuz?

Türkiye'de!

Bir İtalyan gazetecisi de bu konu-

da yayınladığı bir yazıda şöyle bir lâf ediyor:

— Türkiye'de doğmuş olmanın insanı karmaşık işlere iten bir etkisi var galiba. Malûm ya, Onassis de orada doğmuştur...

Bugünlerde bir tiyatro araştırmam gerketirdiği için eski Mısır Kralı Faruk'la ilgili bir sürü kitap karıştıyorum. (Aman ne feci herifmiş rahmetli!)

Hazretin bebekliğinde anasının sütü yetmemiş. Zaten sonunda kadıncağız verdiği kadar sütü emdirdiğine de bin pişman olup feryadı basmış:

— Doğuramaz olsaydım bu canavarı! Bütün bu haller kanına nereden karıştı, bilmem ki!

O hallerin nereden geldiği konusuna ışık tutma kabilinden bazı bilgiler veriliyor kitabın birinde:

Meğer ana sütü yetmeyince hekimler veliahda bir sütnine aramışlar. Göğüsleri yeterince süt dolu bir hatun buluna buluna Türkiye'ni Gorchala adlı bir köyünde bulunmuş. (Ne tarafta acaba? Hiç öyle bir köy duymadım). Kadının adı da Ayşe Galşan imiş.

Kitabın yazarı sıradan bir kimse değil. Michael Stern adında, dünya çapında ünlü bir gazeteci. Akıllı olması gereken bu kerata o konuda her türlü bilim ve tıp kurallarını bir kenara iterek şöyle demeye getiriyor:

— Kralın sonraki azgınlıklarında o kadından süt emmiş olmasının da payı vardır.

«Yâ sabır!» diyerek bu lâfı da si neye çekip unutmuştum ki dün Drakula üstüne bir inceleme yazısı ilişti gözüme. Hani şu korkunç film kahramanı, kan emen vampir Kont Drakula.

Bu melun tip Ondokuzuncu Yüzyıl İngiliz romancılarından Bram Stoker'in icadıymış. Stoker Romanya'ya gitmiş, Karpat dağlarının sisli tepelerindeki esrarengiz görünümlü eski şatoları gezmiş, sonra o şatolardan birinde konuklarının kanını emen aristokrat vampir tipini yaratmış. (Drakul) şeytan demekmiş Rumencede.)

Günümüzün araştırmacıları ise arşivleri karıştıra karıştıra bir gerçeği açığa çıkarmışlar: meğer sahiden Drakul adında bir prens varmış. Kazıklı Voyvoda'nın babasıymış bu herif. Kan emip emmediği bilinmiyor ama, çok zalim olduğu muhakkak. Ancak zulmünü «iyi» yönde yapar, kahraman diye bilinirmiş.

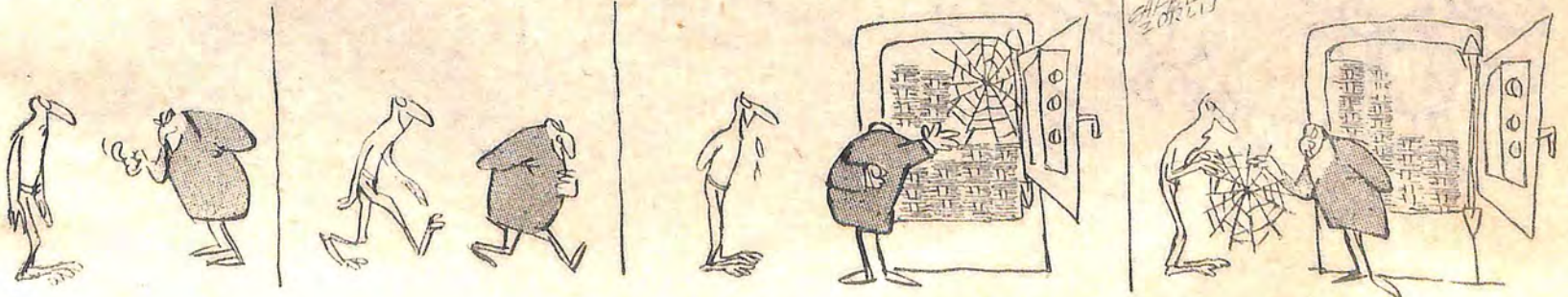
Kahramanlığı ve iyiliği de bütün ömrünce Türk'lerle uğraşmış olınasıymış!

Bunu da okuyunca «Yeter be!» diye bağırarak fırlatıp attım dergiyi. Bir kaç gün elime kitap, dergi, gazete falan almayacağım.

Size bir şey söyleyeyim mi? Batı'da Türk'lere karşı çok eskiden kalma bir kompleks var hâlâ. Bütün bunlar ondan. Vallahi, billâhi!

Tek çaresi yine de «Ne mutlu Türküm diyene» diyebilmek. Ve boş vermek zıvalara.

Refik ERDURAN

Yazısız

Plaja gidiyoruz

Vedat Saygel

EĞER halktan birliyseniz, eğer dargelirli bir alle relsiyseniz, 1961 Anayasasının tanıdığı haklardan eşitlik prensibine uygun olarak siz de yararlanacaksınız demektir. Zira bundan on yıl öncesine kadar halka dönük politika mı vardı? Halka dönük reformlar mı vardı? Halka dönük eğitim mi vardı?

«Şimdi var mı?» diye soranların çıkacaktır belki...

Elbette var. Temizlenmemiz için «Halk Hamamları» var, ucuz alışveriş etmemiz için «Halk Pazarlarımız» var, ucuz eğlenebilmemiz için sinemaların, tiyatroların halk günleri var. Daha sayayım mı?...

İstediğimiz an grip oturamayız ama Halkevlerimiz var, ana muhalefet Halk Partimiz de var...

Fakat ne yalan söyleyeyim, halk için bir de plaj düşünüleceği aklımın kenarından geçmezdi. Eldeki parayla ay sonunu nasıl getireceğimizi kara kara düşünürken çocuklar verdi haberi. Hemen ardından da:

— Ne olur baba, gideriz değil mi? diye boynuma sarılıverdiler.

Benden önce anneleri atıldı: — Hah, her şeyimiz tamam da, bir denizimiz eksik...

Büyüğü: — Çok değil ki, diye mızıldandı. Adam başı yüzelli kuruş...

Ortanca parlak bir fikir ortaya attı:

— Hepimizin birden gitmesi şart değil ya... Babam her hafta birimizi götürür.

Küçüğü daha ekonomik bir yol buldu:

— Hem babam girmese de olur. Sırası geleni plaja götürür, kendi kapıda bekler.

Çocukların gösterdiği anlayış gözlerimi yaşartmıştı. Diğer insanlardan bizim ne farkımız vardı yâni? Bir baba olarak yılda bir kerecik ol-

sun bir sinemanın, bir tiyatronun, bir eğlence yerinin halk gününe mi götürmüştüm? Ellerinden tutup, şehrin görülecek yerlerini mi gezdirmiştim? Uzaktan da olsa, denizi mi göstermişim?

Mahallenin demirbaşydık sanki... Herkes kudretinin yettiğince eğlenmek için akın akın çekip giderlerken, biz kapalı tül perdenin ardından mahzun mahzun gidişlerini seyrederdik. Ama bu kez böyle olmayacaktı. Biz güle söyleye giderken, millet aval aval arkamızdan bakacaktı. Hem sinemaya, tiyatroya, parka, bahçeye değil, denizin serin sularının kucığına atılverecektik.

— Götüreceğim, dedim çocuklara. Halk plajına hepinizi birden götüreceğim.

Bir sevinç, bir kıyamet, evin havası değişiverdi. Başladılar soru yağmuruna:

— Bu pazar mı?...

— Bu pazar.

— Sabahtan mı?...

— Gün ışı ışmaz...

— Öyleyse kahvaltıda güzelce karınlarınızı doyurursunuz ki, akşama kadar acıkmayasınız, dedi anaları.

Çocukların sevinçli, bana hesabı kitabı çoktan unutturmıştı:

— Hayır, dedim, bir gün öncesinden hazırlığımızı yapar, yemeğimizi yanımızda götürürüz.

Bir de yemek listesi hazırladım, akıl alacak, bütçeye sığacak gibi değil!

Ama olsun. Ayın yarısını aç geçireceğimizi de bilsem, kafama koyduğumu yapacaktım. Şöyle deniziyle, yemeğiyle, insan gibi bir gün yaşatacaktım çocuklara...

Aylardan Haziran, günlerden çarşamba... Pazarla dünyanın zamanı varken bizim evde başladı hazırlık. Kimi mayosunu hazırlıyor, kimi iskemleden divana atlayarak yüzmeye

talimlerle yapıyor, kimi plaj yemeklerinin hazırlığıyla uğraşan analarının istediklerini yetiştirmek için bakkala kasaba koşuyor. Yalnız koşsa iyi... Köseyi dönerken bir de:

— Anneee, plaja götüreceğimiz dolma için yaprak aldım ama, kuş üzümü bulamadım, diye bağırıyor mu, işte o öldürüyor insanı!

İki saat içinde, pazar günü Halk Plajına gideceğimizi öğrenmeyen kalmadı. İşe giderken:

— Eee, kismetse yolculuk ne zaman? diye ev sahibi çevirdi.

Şaşkınlıkla sordum:

— Ne yolculuğu?

— Canım, Halk Plajına gidecekmisiniz ya...

— Haa... Kimden duyduunuz?

Meğer yukardan, bombayı andıran bir patlama duymuşlar da, çıkıp sorduklarında bizimkilerden «Yüzme talimi yapan küçük oğlan divandan düştü. Pazarla Halk Plajına gidiyoruz da...» cevabını almışlar.

Gazeteyi uzatan bakkal:

— Duydum, çok sevindim, dedi.

— Neyi duyduunuz?

— Halk Plajına gidiyormuşsunuz ya...

— Eh, kismetse...

Köseyi dönerken hâlâ arkamdan:

— Eh, görüşemezsek hakkınızı helâl edin. Hayırlı yolculuklar, diye bağırıyordu.

Otobüse bindim, ensemde bir ses:

— Arkandan seslendim, duyuramadım.

Baktım, yanımdaki evde oturan komşu.

— Hayrola, önemli bir şey mi söyleyecektiniz?

— Yoo... Halk Plajına gidiyormuşsunuz da, yoksa mayomu vereyim diyecektim.

— Sağolun, gidersek çocukla aldırırım.

Sabırsız bir bekleyişle cumayı zor yaptık. Cumartesi bir deniz hummasıdır sardı aileyi. İki dakika gözünü yuman rüyasında balık görüyor, yengeç görüyor, yosun görüyor.

Yemeklerimizi akşamdan filelere, torbalara hazırladık, sabahı zor yaptık. Halk Plajı denen yere geldik ki, aaa!... Ne in var, ne cin... Nedenini sorduğumuz amele kılıklı biri:

— Yapımı bitmedi ki açılınsın, dedi.

— Ne zaman biter?

— Haftaya pazara ancak...

Haftaya yeniden gelmek üzere bir ümitle çocuk evin yolunu tuttuk. Hepimizde bir neşe, hepimizde bir hoşgörü... Eh, Allahın pazarları torbaya girmemişti ya... Çocuklar benden sevinçli:

— Olsun, diyor küçüğü. Nasıl olsa yemeğimizin mayomuzla kadar her şeyimiz hazır. Haftaya geliriz.

— Daha iyi, diyor ortanca. Açık olsaydı şimdi girecek, bir daha denizin yüzünü göremeyecektik. Hiç değilse içimizde bir ümit ar.

Eşim:

— Yemekleri komşunun buzdolabına veririz, dedi. Aynı masrafla bir pazar gezmesi daha yapmış oluruz.

Ertesi pazar gözlerimizi açmamızla yola koyulmamız bir oldu. Gittik ki, ne görelim? Kapılar yine sınıksı kapalı değil mi? Görevli olduğunu sandığımız biri:

— Aceleniz ne a iki gözüm, dedi. Denizi rüyanızda mı gördünüz?

— Yapımı bitmedi mi?

Neyse yapımı bitmiş de, iş bade nasına kalmış.

— O ne zaman biter?

— Hiç canım, üç beş günlük işi var.

Bir hafta önceki neşeyle:

— Haftaya geliriz, yemekleri de komşunun dolabına bıraktık mı, di-

Anadolu'nun birçok köyünde erkekler, her işte kadınları çalıştırıyor.

— Gazeteler —

Yazısız

18 yaşında güzel bir kız boyacılık yapıyor. — Gazeteler —

ye söylene söylene tuttuk evin yolunu.

Bir sonraki pazar yine ver elini Halk Plâjı... Artık konu komşu da öğrendi de, yola döküldüğümüzü görünce:

— Yine plâja mı?... diye soruyorlar.

Geldik, in cin top oynuyor. Sora soruştura bekçisini bulduk, badanasının bitip bitmediğini sorduk.

— Bitti, dedi adam.

— Neden açılmıyor?

— Açılış töreninin yapılması için Ankara'dan gelecek büyük adam bekleniyor.

Kapalı tutmakta haklılar tabii. Bir kalkınma sembolü olan bu koca plâjı da sessiz sedasız açacak değil-ler a.

— Ne zaman gelir dersiniz?

— Bilmem... Bugün mü deseeem, yarın mı desem...

— Ne diyeceğini düşünürken:

— Aceleniz ne birader? diye sormaz mı?

— Yoo, dedim, bizim acelemiz yok ya, yemekler bozulacak da...

— Aman canım, dedi eşim, bir haftacık daha bekleyiversin komşunun buzdolabında.

Döndük. Temmuzun girmesiyle fileler ellerimizde tuttuk plâjin yolunu. Baktık, bizim gibi bir kaç kişi daha bekliyor. Kapıların da açık olduğunu görünce sokuldum gişeye.

— Kapalı! diyerek elimi itti içerdeki.

— Neden?

— Açılışı yapılacak da ondan...

Kafamı uzatıp baktım, bir sürü insan var içerde:

— E içerdekiler kim?

— Görmüyor musun, senin benim gibi insan...

— Kapalı demiştiniz de...

Koluma giren bir görevli:

— Uzatma da kaybol, dedi. Plâj, halka kapalı bugün. İçerdekiler ise törene katılacak resmî zevat.

— Neyse, koskoca yaz bitmedi ya, diye araya girdi eşim. Adam haklı... Tören yapılırken müşteri alırlar mı?

Halka kapalı halk plâjına girmeden döndük. Neyse ki plâjda yiyeceğimize kadar her şeyimiz hazır. Hem öyle eskisi gibi denize hasretimiz falan da kalmadı. Haftada bir kere kıyısına kadar gitmenin; dalgaları yakından görmenin doymuşluğu ile döndük eve.

Hafta ortası yine büyük oğlan verdi müjdeyi:

— Plâjımız açılmış baba!

— Kim söyledi?

Gazetede okumuş.

Pazar günü erken demeden, hava rüzgârlı demeden gittik ki, iki kapısında nal iriliğinde iki mühür:

Yakındaki sandalcılardan birine, «Plâj» diyecek oldum:

— Açıldı ama yine kapattılar, cevabını aldım.

— Neden?

— Suyunda mikrop mu bulmuşlar ne...

— Şimdi ne olacak?

— Tahlil sonuna kadar kapalı kalacak.

Çocuklar hep bir ağızdan:

— Üzülme be baba, dediler. Töreni bitti ya, nasıl olsa günün bi-

rinde açılır. Adamlar haklı... Göz göre göre halkı pis suların içine de atamazlar ya...

Bir hafta çabucak geçti. Plâja beş yüz metre mesafeden bizi gören sandalcı:

— Haydi, dedi, gözünüz aydın.

— Anlayamadım, diye cevap verdim.

— Suda mikrop falan bulamamışlar.

— Eee, açıldı mı plâj?

— Açıldı.

Çoluk çocuk tabanları yağlarken: — Yoo, hemen gitmeyin, diye seslendi arkamızdan.

«Zınk» diye durduk:

— Bilirkişi keşif yapıyor. Bugün halkı içeriye almazlar.

Bu hafta gidemedik. Küçük oğlan hafta başında bir titreme, bir nöbet yatağa düştü kaldı. Neyse, devlet hastanelerinden birine götürmüşler. Doktor muayene etmiş, ne yediğini sormuş, bizim plâj macerasını öğrenince «Güneş çarpması» teşhisini koymuş.

Ben yine:

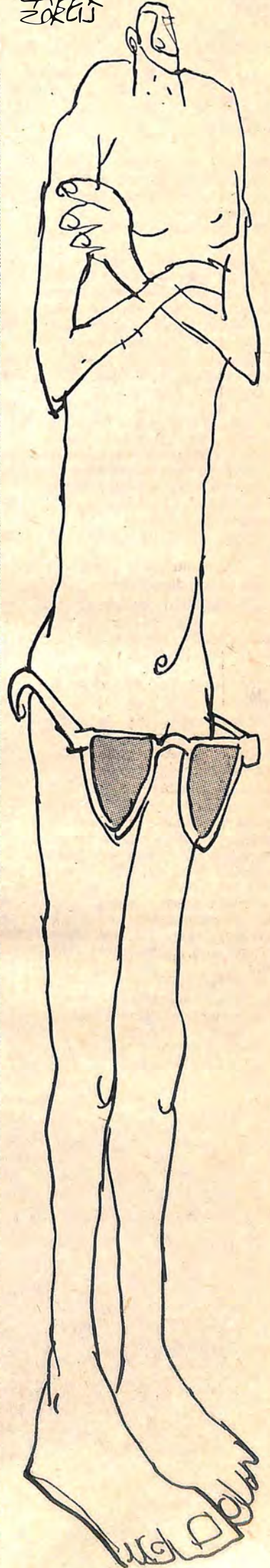
— Haydi plâja gidelim, sen kabinde kalırsın, dedim ama razı olmadı.

Şimdi yine pazarı bekliyoruz. Yemekler, komşunun dolabından çıkarılıp yenecekleri günü; çocuklar plâjı açık bulup girecekleri günü bekliyor.

Yaşasın halka dönük düzen. Yeni Anayasamız kişiye önem vermeseydi, halk plâjı mı olurdu, bizimkiler denizin yüzünü mü görürdü? Allaha bin şükür büyüklerimizin sayesinde bu yazın bütün pazarlarını Halk Plâjıyla ev arasında geçirdik durduk. Ne var ki o mübareği bir kerecik açık bulduk, onda da halk sağlığına zararlı olup olmadığı konusunda incelemeler yapan bilirkişi çalışıyordu. Fakat Tanrının yazları torbaya girmede ya... Daha nice yazlar var önümüzde... Yeter ki komşunun dolabına koyduğumuz yemekler bozulmasın.

Vedat SAYGEL

CAFER ZORLİJ

— Kadınları çıplak gösteren gözlük yapıldı. —

Politika

BURHAN ESEN

CEBİMDE muhalefetin soluna yakın gazete, elimde valiz, vekil öğretmen olarak atandığım köye varmıştım.

Köyün tek kahvesi vardı. İçeriye girdim:

— Tünaydın beyler!... dedim. Vakit ikindiye geçiyordu. Selâmımı «Selâm değildir deyü» kimse üzerine almadı. Şüpheli gözlerle bana bakıyor, sonra kendi aralarında fısıldaşıyorlardı. Bu mırıldaların lehimde olmadığı belliydi.

Garson elindeki pash tepsisi ile etrafa çay, kahve dağıtıyor, bana ne içeceğimi sormuyordu. Görücüye çıkmış gelin adayı gibi orta yerde kalmış, iğne olup batan bakışlardan sıkılmaya başlamıştım. Gazeteyi açtım, okur gibi yaptım bir süre. Aradan çeyrek saat geçmişti. Hararetten dudaklarını kurumuştum. Kahveci yanımdan geçerken:

— Baksana biraz, diye seslendim.
— Buyur...
— Bana bir kokakolalı getir!
Yüzüme anlamsızca baktı.

— Buzdolabından çıkması şart değil.

— O ilaç bizde yok! Aşağıda, şerhede ezzanede bulunur.

— İlaç değil, içkidir istediğim.

— Köyde meyhanecilik yassak. İçki satamıyoz!...

— İçki dedimse alkollü değil. Gazoz gibi bir şey...

— Gazuz var, gazuz gibisi yoh... dedi yarı alaylı.

Gazetelerin birinci sayfalarında, pür neşe verdikleri cinayet haberlerinin çoğu böylesine enayi ukalalardan doğuyordu demek... Gelir gelmez, ayağımın tozu ile mesele çıkarmış olmamak için, adamın alaylarını sineye çekerek:

— Getir bir gazoz... dedim.

Gazozu içerken içeriye orta boyul, tıknazca, önden iki dişi eksik, kilot pantolonlu, çizmeli biri girdi.

Etraftan:

— Buyur mikdar...
— Bi acı gayfemi iç...
— İrecep gelsene bu yakaya!...

Şeklindeki davetlere önem vermeden, geldi yanımdaki boş sandalyeye ata biner gibi tersine oturdu:

— Hoş gelmişsin maalim bey...
— Hoşbulduk... Muhtar, dedim, benim öğretmen olduğumu nereden anladın?

— Yaftandan... dedi.

— Nasıl yafta? Yoksa alımda: «Öğretmendir!» diye tabelâ mı asıldı?

— Asılı ya! O gazeteyi kimin elinde görürsen sormaya hacet yok. Ya öğretmendir, ya da güççük memur...

— Bana bak gayfeci, yap bize iki sade...

— Ben sade kahve içemem!

— İç hoca, ağu değil ya! Dur hele, hatır için çiğ tavuk bilem yedireceğim sana

Gelen kahveyi yüzümü buruştura buruştura içerken:

— Köylüleriniz sıcakkanlı değil, dedim.

— Nedenmiş o? Nereden bildin?..

— Selâm verdim, almadılar!

— Yoo hoca, benim köylüm çiğ değildir. Kapıdan girince ne dedin?

— Tünaydın! dedim...

— Hıh... Şincik anlaşıldı. Sen selâm vermemişsin ki alsınlar.

— Tünaydın selâm vermek değil mi?...

— Şehir züppelerinin uydurması o... Sen eğer:

— Merhabayın ağalar... diyerekten eşikten adımını atsaydın, ayağımı yere bastırmazlardı... Üsen, İrbam, İrmizan, Tefit... gelin len buraya...

Esamisi okunanlar, sandalyelerini kaptıkları gibi yanıma gelmiş, oturmuşlardı.

— Bu delikanlı kim biliyo musunuz?...

— Ne bilek mikdar. Gayfeden içeriye girince ya heciz memuru, ya da tahsildar yalım, dedik. Selâm da vermemişti üstelik.

— Bizim yeni maalim. Kusuruna bakmayın gayri. İstanbul'dan geldiğinden yol yöntem bilmiyordur. Köylü içine karışınca öğrenir gider. Ülen gayfeci, boşları al. Hepimize

birer yarım çay getir. Tek şekerli olsun!

İtirazın faydası yoktu:

— Dayan, dedim, midenin sesine kulak verme.

Köyde birbirine benzeyen eşit günler gelip geçmeye başlamıştı. Etiliye sütliye karışmıyor, evden pek dışarıya çıkmıyordum.

Bir gün muhtar:

— Hocam, dedi, sen hangi partidensin?...

— Memur adamın partisi mi olur ki?...

— Var, var. Gizliyorsun emme hepimiz biliyoruz.

— Hangisiymiş? Söyle de ben de bileyim!

— Kırbıyıkların Umar geçenlerde gayfede ilânât etti...

— Ne dedi?...

— Seçim olsa da bizim maalim oy atmaz, dedi.

— Benim medeni hakkım yok mu? Neden oy atamıyacak mışım?

— Oy atmaz, dedi, isterseniz getirin kitaba el basayım!...

— Ömer denilen kaz çobanı parmağını basaraktan oy atar da ben neden atmıyorum?...

— Oyunu kullanmaz, dedi...

Kan beynime sıçramıştı:

— Yah. diye bağırardım, ben kim senin tavuğuna kiş demiyor, itine taş atmıyorum. Köylü benden ne ister? Neden beni yabancı tutuyor, kendinizden ayırıyorsunuz?...

— Ayıran biz değiliz hoca, sen kendi kendini ayırıyorsun köylüden...

— Acayip, ne ediyorum ki?...

— Dinle öyleyse... Herkes çay kahve içerken, daha geldiğin gün gâvur içkisi isteyen sen değil miydin? Sonra... saçlarının ibiği çenenin altına kadar uzamıyor mu?...

— Favorilerimden Kırbıyığa ne?

— Adamların suçu yok. Seni öğretmen kılığında köye gelmiş casus sanıyorlar. Köy kadınları sana ne ad takmışlar, duydu mu?...

— Bir onlar kaldıydı burnunu sokmadık...

Eğri düzen

Dedik bu düzen eğreti,
Sultan Palamuttan beri.
Gelen etti giden etti,
Kalmadı hiç temiz yeri...

Rejim dedik, seçim dedik,
Oyu attık geçim dedik,
Bize uygun biçim dedik;
Ata çekirdik tekeri...

Zammı gördük aman dedik,
Halimizdir duman dedik,
Bu at tepti yaman dedik;
Tekme geldi seri seri...

Hukuk dedik guguk dedik,
Karanlığa ufuk dedik,
Türlü-çeşit nutuk dedik;
Oylar geldi beri beri...

Borç edindik varlık dedik,
Kahpeliğe erlik dedik,
Yeniliğe şerlik dedik;
İlerledik geri geri...

Samim AGAR

— Kız maalim diyorlar.

— Etme muhtar, nerem kadına kıza benziyor?...

— Karılar gibi evde oturana başka ne diyecekler?... Kahveye kırk yılda bir çıkıyorsun... Evde ne yapıyorsun Allahakına?...

— Kitap okuyorum...

— Bırak şu kitapları... Okuya okuya beynin sulanacak.

— Muhtar, dedim, ben kahveye neden çıkmıyorum, biliyor musun?...

— Ne bileyim...

— Daha önce bulunduğum köyde, kahvede otura otura köylü ile içli dışlı olduk. Biz politikanın dışında duralım derken, farkına varmadan politika bizim içimize girmiş... Soruşturma, kovuşturma derken bir gün kovulduk oradan. Aynı sonuca varmamak için, gerilerde duruyorum şimdi...

— Denizi geçmişsin ama, aha bu göl seni iflâh etmez! Politikanın çayını geçmiş gölüne batmışsın...

— Neden?

— Şu gölü görüyor mu? Karşımızdaki kapkara gölü... Bu gölün kıyısında oturdun muydu bal gibi politika ediyorsun demektir, oturduğun yerde...

— Ne varmış gölde?...

— Ne yok ki hoca... Partilerin tansiyonu bu gölde atar. Gölün üzerinde uçan martılar, suyun içindeki balıklar bile siyasidir!...

— Bafa gölü dedikleri yer burası mı?

— Bu ya... Maalimleri geç. Oncağızları dama taşı gibi oynatmak kolay. Kaç kaymakam, kaç savcının başını yedi bu göl...

— Muhtar beni korkutuyorsun...

— Korkunun acele faydası yok. Seni oradan almışlar, politikanın taa orta göbeğine fırlat ıslar da farkında değilsin...

— Kurtuluş çaresi?...

— Ha şöyle, yola gel... Politika bataklığında anafora kapılmamanın, batmamanın bi yolu vardır...

— Neymiş o yol?...

— Zeheri panzeher söker, derler. Politika yaptığını gizlemek için, politikacı olman gerekiyor. Annadın mı?...

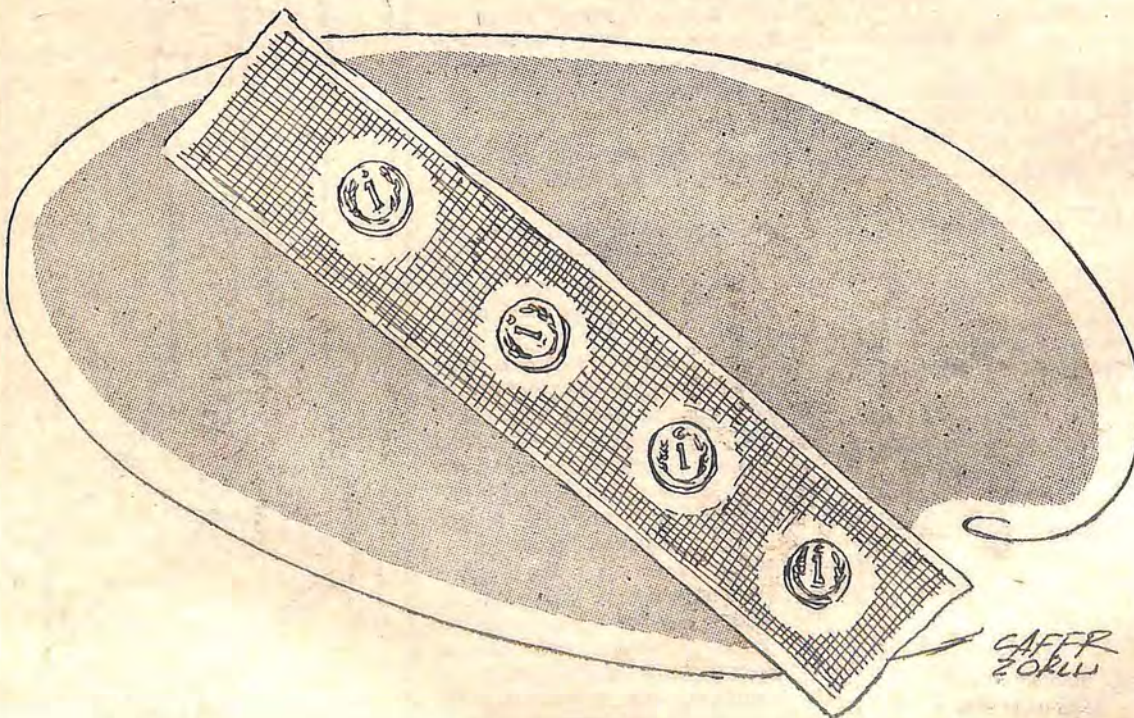
— Azıcık anlar gibi oldum. Herkese şirin görüneceğiz. Nabza göre şerbet vereceğiz...

— Hay yaşayasın maalim bey... Politika yapmıyor görünmenin yolu. Politikanın içerisine girmekle olur. Sen böyle eve kapanır, yapayalnız vakit geçirmeye çalışırsan, köylünün dikkatini üzerine çekersin. Gizli işlerle uğraşan, esrarengiz kişi olur çıkarsın...

Muhtar haklıydı belki de... Politika yapamadığım için, siyasilerin gözüne batıyor, oradan oraya sürgün ediliyordum. Politikanın dışındaymış gibi görünecek, fakat, ince kasaba siyasileri gibi saman altından su yürütecektim...

Burhan ESEN

— Paranın değeri düştü. —

ASPIRİN!

PAZARTESİ

«Ne size yarasm, ne bize»
dediler

Aaa, düpedüz vatani yönetenlerle, vatandaş güldürenlerin savaşı derler buna.

Bizi susturmak için önce dolaylı yollardan baskıya kalkıştılar, tınmadık.

Pes ettirmek için kâğıda zam yaptılar, hiç orali olmadık.

Sözde okur kişiliğine bürünüp sayfalar dolusu mektuplar döktüre-rek tehdit ettiler, gözdağı verdiler, üstünde pek durmadık.

«Alın öyleyse» deyip, bu kez ilân-larımızı kestiler.

Diğerleri neyse ama, hakkımız olan ilânların hakkı olmayanlara veril-işi, çok güç durumda bırakmıştı bizi.

Suyun başındakilere bir göz kır-pış, bir kavuk sallayış bir anda bi-zi refahın zirvesine çıkarırdı ama savaşımızın amacı canımızı kurtar-mak değil, her türlü sıkıntıdan kurtulmuş mutlu bir toplum yaratmak olduğundan, okurlarımızın anlayışla karşılayacaklarına inandığımız 25 kuruşluk bir zammı, kavuk sallama-kla elde edilecek büyük çıkarla-ra tercih ettik.

İşte bu nedenle AKBABA'nın fi-yatını 125 kuruşa yükseltmiştik.

Fakat karşı tarafın kurmayları yu-tar mı?

Ekonomik baskının yükünü biraz olsun hafifletmek için koyduğumuz bu 25 kuruşluk farkı etkisiz kılmak için ne yapmaları gerektiğini düşün-düler, düşündüler, bir ön tedbir ola-rak hemen paranın değerini düşür-düler!

SALI

Bir seferin hikâyesi

Karadeniz vapurunda çıkan yan-gınla, bir dış seferin hikâyesi ta-mamlanmış oldu.

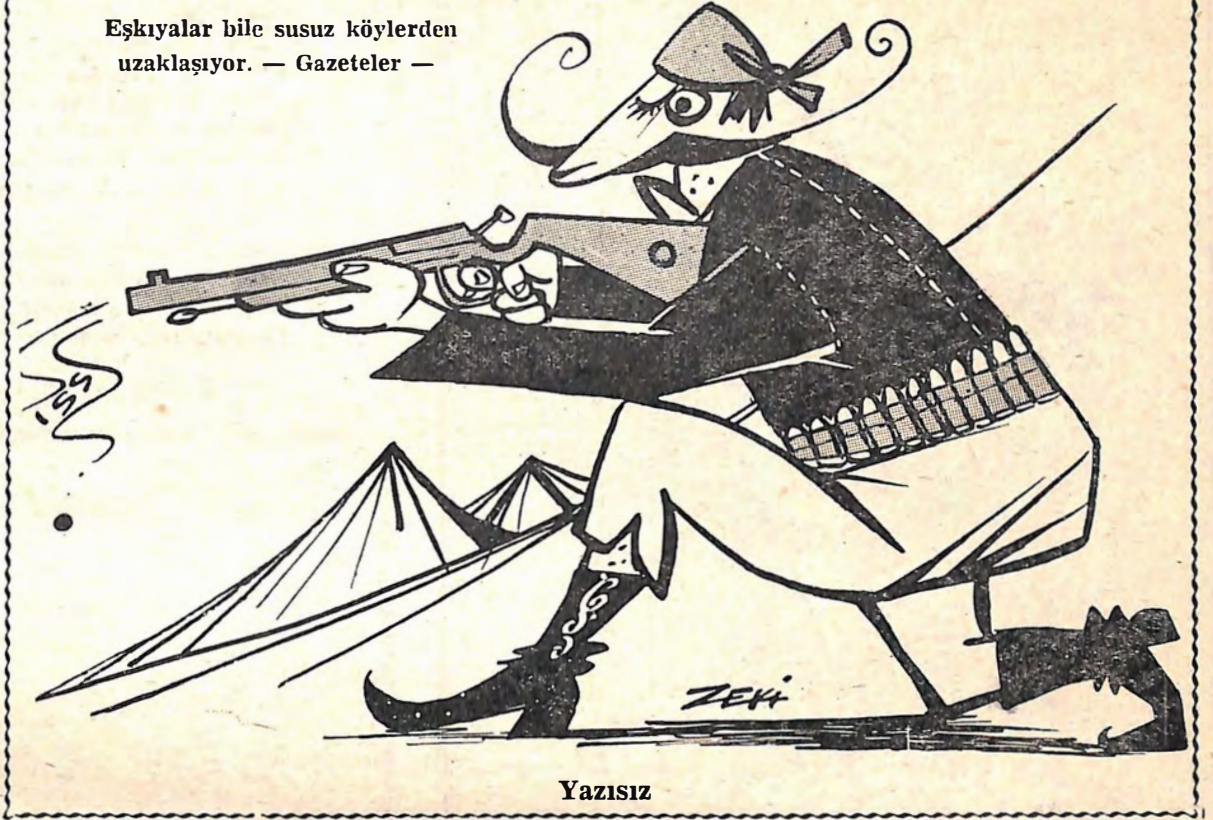
Hey Karadeniz, hey!...

Tatlı bir yolculuğa başlamak için düdük çekti, demir aldı...

Gel gör ki, şanssızlık karıştı işe. Napoli'de korsanlar tarafından so-yulup tiğ teber kaldı, İstanbul'da yandı!

Pembe hayâller, tatlı rüyalar yine bir sonraki yolculuğa kaldı.

Eşkiyalar bile susuz köylerden uzaklaşıyor. — Gazeteler —

Yazısız

ÇARŞAMBA

Kısacası...

Değişik olayları ele alalım, çeşitli konuları fıkra yapalım diyoruz ama, bırakıyorlar ki insan dilediği gibi çalışsın...

Gazeteyi elinize alıyorsunuz, bütün haberler, bütün yorumlar, bütün makaleler para değerinin düşürül-mesiyle ilgili.

Radyoyu açıyorsunuz, uzlaşmaz bir tartışma: «Paranın devalüe edil-mesi ülkenin yararına mı, zararına mı?...»

Yolda aynı lâf, evde, büroda, ta-sıttta aynı lâf...

Yabancı dillerin karması haline gelen Türkçemize, sonunda bu de-yim de yerleşti şükür: Devalüasyon!

Telâffuzu güç olduğundan öncele-ri pek kıvrıramıyorduk ama azmet-tik, iman ettik, Tanrının da lütfuyla kısa zamanda eksiksiz söylemeyi öğrendik.

Ne var ki, bu yabancı sözcük epey

pahalıya maloldu bize. Bundan böy-le elimize geçen her Türk lirasının 34 kuruşunu âfiyetle yiyeceğiz; 66 kuruşunu ise sözcüğü kullanma hak-kı olarak yabancılara vereceğiz.

PERŞEMBE

İdare dediğin...

Sular İdaresi, susuzluktan kavru-lan İstanbul halkına öğüt vermiş: «Su deposu yapınız.»

Diyelim yaptık. Açtık muslukları, başladık beklemeye.

Su umarken sinyal düdüğünü an-dıran bir ısıklık, ardından bir öğüt daha:

«Falan tepeye çıkınız!»

Diyelim çıktık.

Yeni bir öğüt: «Ellerinizi açınız.»

Diyelim açtık. Öğüt hazır: «Yağ-mur duasına başlayınız!»

Yağmazsa?...

Aman canım, öğüt kılıfına kıran girmediyse ya... Bir ses daha duyulur musluklardan: «İştahınızı sonbaha-ra saklayınız.»

CUMA

Otobüs olmasaydı...

CHP'nin propaganda otobüsüyle Akdeniz bölgesini tarayan Ecevit, Finike'de şöyle söylemiş: «Yeni CHP. köylüye kavuştu.»

Söylenmek istenen doğru da, söz-ler yanlış sıralanmış galiba. Doğru-su, «CHP. köylüye yeni kavuştu» ol-sa gerek.

Ne çare ki öyle oldu. Sebebinin so-rarsanız, efendim birincisi, Anado-lu'nun yolu yoktu. İkincisi, CHP'nin otobüsü yoktu.

Eh, bu kısacık zamanda bundan fazlası olur mu?

Paşa'nın yönetiminde yirmi yıl ik-tidarda didindi, yirmi yıl muhale-fette çalıştı, neyse bir otobüs uydur-du da yarım asır sonra CHP. köylü-ye sağ salım kavuştu!

CUMARTESİ

Kalkınacağız ya...

Devalüasyonun gerekçesini açıkla-yan Devlet Bakanı Bilgin, herkesin kafasında beliren «Şimdi ne ola-cak?» sorusunu şu sözlerle cevaplan-dırdı: «Önümüzdeki yıllar için kal-kınmamızın tümüne yeni ufuklar a-çılacaktır.»

Ah Bilgin, ah! Millî para dediğin, önce devletin politikasına uymasını bilmeli.

Hatırlarsın, mübareği 1946'da dü-şürdük, bulup getirdiler. 1958'de dü-şürdük, «Helâlmış» diyerek elimize verdiler. Mecbur olduk 1970'de yeni-den düşürmeye...

Arzettiğiniz gibi kalkınmamıza ye-ni ufuklar belki açılacak ama, düş-meyi biliyor da, kaybolmayı bilmi-yor bizim para!

Kalkınmasını, paranın tamamen kaybolmasına bağlayan kimseler o-larak gelin de, bu yeni düşüşten u-mutlanın bakalım.

PAZAR

Demeç ve sonuç

Yer: Gediz.

Tarih: 7 Ağustos 1970.

Konuşan: Demirel.

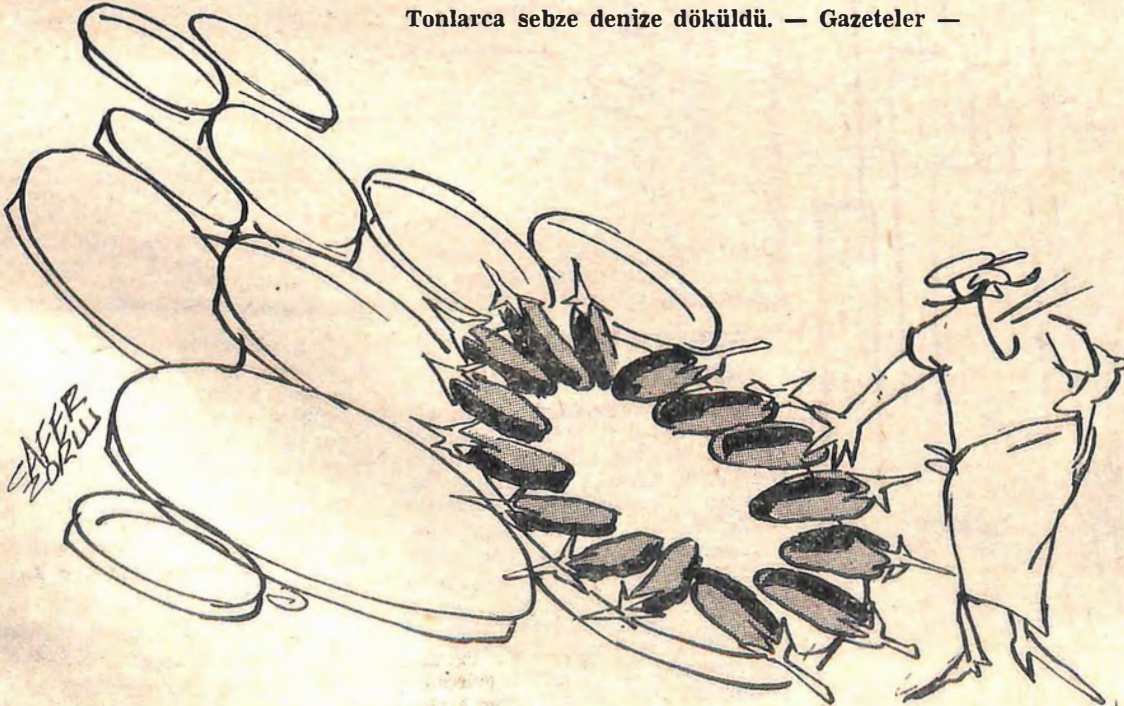
Hatip, yukarda gösterilen yer ve tarihte «Allah milletimizin ağız tadı-nı bozmasın» dedi; üç gün sonra şe-kere zam geldi!

Bilmece

«Devalüasyon nedir?» diye sorsa-lar şayet, garanti «Kalkınmanın a-rapçasıdır» diyecek vatandaş Me-met.

Vedat SAYGEL

Tonlarca sebze denize döküldü. — Gazeteler —

Balıkçı — Hey maşallah, derya kuzusu bunlaaar!..

Denge politikası!..

Yazısız

Kimine güzellik ihsan eylemiş Tanrı,
Şeftali derisinden,
Ayva tüyünden,
Göz vermiş; çağla yeşilinden,
Lâcivertinden.
Endam vermiş, saç vermiş...
Bunlar yetmiyormuş gibi,
Rimelinden, rujundan tut,
Korsesinde, jartiyerinden, sütyeninden,
Al sana bir sürü yedek malzeme demiş...

Kimine zenginlik ihsan eylemiş Tanrı,
Yat'ından, apartmanından,
Arsasından, mirasından, hattâ;
Piyangodan, totodan.

Ve türkülerin hükmü değişmemiş:

Kız — Yeni bir top oyunu oyn

SEN DE BANA TAPU SENEDİ DESEYDİN

Ermenek'in Üçbölük (Görmel) köyünde arazileri bulunan Ermenek'in eşrafından nüktedan Mehmet efendi, bu köydeki tarlasını sürüp kaldıran ortağının evinde misafir kalır.

O zamanlarda okuyup yazan çok az, bilhassa köylerde hiç yok denecek durumda.

Günler önce askerdeki oğlundan gelen mektubu, şehirden gelecek birine okutmak için bekleyen Mehmet efendinin ortağı, fırsatı ganimet bilerek rafta duran bir kâğıdı alıp Mehmet efendiye uzatır:

— Ortak, bizim oğlan askerden

mektup göndremiş, okutamadık. O ku hele şunu, der.

Mehmet efendi verilen kâğıdı bir mektup olarak okuyup bitirince, köylü, geri aldığı mektubun, tarlasının tapu senedi olduğunu görerek:

— Dur hele ortak... O mektup değil bizim Sultanbağ denen tarlanın tapu senedi, yanlış oldu, deyince, Mehmet efendi:

— A birader, sen bunu verirken bana tapu senedi diye verseydin, tapu senedi gibi okurdum. Mektup diye verdin, ben de mektup diye okudum, der ve asıl mektubu okuyuverir.

Ahmet ARAS — Ermenek —

«Şimdi rağbet aman güzel ile zengine, of zengine.»
Ne var ki, hem güzellik,
Hem zenginlik,
Çoğu kez birleşememiş,
Teğet geçmişler birbirlerine.

Ama güzelim,
Sen bir istisnasın:
Câzibenin cömert kantarında,
Tanrı zenginliği, seninle aynı küfeye doldurmuş.
Ellerin paraya gömülü hışır hışır,
Anlaşıldı, sen paraya ben sana, âşıkız.
Say babam say...
Ne olur, az da benimle meşgul olsan?
Ömrün para saymakla mı geçecek,
Ey, BANKACI KIZ!..

Fikret YILMAZ

ız dediğin bu muydu?..

TOTO YATTI

Aydın'da sahnelerimizin emektar yıldızı Toto Karaca'ya dair bir fıkrayı anlattılar. Bağlı olduğu tiyatro topluluğu ile Aydın'a gelen Toto, gece oteldeki odasında kitap okurken, otel işçisi, arkadaş olduğu aktörlere:

— Tüh, Allah cezasını versin, bizim toto yine yattı desenize... diye bağırarak, elindeki spor-toto kâğıdını göstererek...

Toto Karaca odasından:

— Ne yatması ayol! diye mırıldanmış, ben tavuk değilim, güneş batar batmaz yatacak. Kitap okuyorum, kitap...

Burhan ESEN — Söke —

SİZİN ARTIKTAN GALAN

Bizim yörenin köylülerinin kendilerine has bir konuşmaları, şiveleri ve kelimeleri vardır. «Galan» bunlardan biridir. «Galan»ı onlar, artık anlamında kullanırlar. Meselâ «Gideyim artık» demezler de «Gidem galan» derler. Bunlardan birisi Aydın'a gitmiş. Tabii şehir konuşması bu köylününkine benzer mi? Şehirli her cümlesinde «Artık»ı kullanıyormuş, bizim köylü de «Galan»ı. Şehirli merak etmiş:

— Nedir bu «Galan», demiş. Bizim köylü kurnaz kurnaz gülümüş ve:

— Bu, demiş, sizin artıktan galan.

Mustafa MİMAR
— Koçanlı/Aydın —

«At kuyruğu!»

— Görmüyor musun be adam, park yasağı var!..

Kavanoz kalçalı DÜNYA Biberli salçalı DÜNYA

Şemsi
Belli

İKİ TARAFLI YIKINTI

Çıktı, çıkacak... derken çıktı nihayet...
Personel Kanunu çıktı. Vergi kanunları çıktı.
Piyasadaki her şeyin satış fiyatı çıktı...
İktidar partisine söylemişler:

— Vazgeç bu işten!... Bırak şu Personel Kanununu!... Kimseye yaranamayacaksınız!... Arkasından vergilere zam zorunda kalacaksınız!... Bir yandan Personel Kanunu, öte yandan vergi kanunları... İki taraflı yıkılıp gideceksin!

Sen istediğin kadar söyle. Mülür kimde ise Süleyman odur, demişler.

Ve işte.. ikisi de çıktı...

İktidar, sözünde durdu. Kanunları çıkardı ama başına da bir sürü iş çıkardı. Her kafadan bir ses geliyor.

Hikâyeyi, belki bilirsiniz:

Çok cimri bir adamın karısı hastalanmış. Ameliyat gerektiğini söylemiş doktorlar.

Almış adamı kara kara düşünceler:

— Yahu, demiş, etmeyin, tutmayın, şart mı ameliyat? Bu kadar masrafa katlanmak mümkün mü?

Tanıdık doktorlardan biri:

— Beyefendi, demiş, yâni cenaze masrafını mı tercih ediyorsunuz? O, daha mı ucuza patlayacak size?

Zengin ve cimri koca:

— Yooo, demiş, iki masraf birden olur da iki taraflı yıkılıyorum diye korkuyorum!...

AKTÜEL BUNALIMLAR

Ne çok tuttu şu Bunalım sözü!

Ekonomik bunalım, politik bunalım, seks bunalımı, gençlik bunalımı. Ve daha nice nice bunalımlar.

Gazetelerin küçük ilanlarını okur musunuz?

Çok ilginç, çok eğlenceli şeyler var küçük ilanlar içinde.

Örneğin, geçenlerde bir İstanbul gazetesinde çıkan şu küçük ilanı dikkatle okuyunuz:

«42 yaşında varlıklı bir hanım, üniversiteli bir genci evlât edinmek arzusunda. Birinci sınıfta olanlar tercih edilir. Bütün tahsil masrafları ödenecek, ayrıca başarı gösterirse kendi sahasında ihtisas yapması için yurt dışına da gönderilecektir. İsteklilerin bir adet fotoğrafları ve tafsilâtlı hayat hikâyeleriyle birlikte posta kutusu adresine mülâcaatları.»

Kavanoz kalçalı dünyanın mihveri yerinden oynamış!... Hem öylesine alengirli bir şekilde oynamış ki, eğer bu kadar hayırsever, bu kadar kültürsever hanımlar da olmasa kıyametin kopması işten bile değil!

Ama... Çözemediğim bazı problemler var bu ilânın içinde: Sayın hayırsever hanımefendi, acaba bu soylu düşüncesini başka türlü gerçekleştiremez miydi? Hem sonra hanımlar kolay kolay yaşını açıklamaya yanaşmazken gazetede yayınlanan bir ilânla önce yaşını açıklaması.. ve de varlığını olduğunu açıklaması.. ve de başvuracak taliplerden fotoğraf istemesi...

Yoksa?... Bu da bir başka çeşit bunalım mı dersiniz?

S U anda masamın üzerinde duran Günaydın gazetesinin 19 Temmuz tarihli sayısının «Küçük İlanlar» sütununda, daha başka bunalımların ortaya çıkardığı daha ilginç iki ilân var.

Birinin başlığı şu: Litto!

«Hiç zararımız olmadan 61.440 TL. kazanıyoruz. Numaralı zarf istemekte acele ediniz. Posta Kutusu...»

Öteki ilân da okuyuculara şu teklifi yapıyor:

«Siz de bulunduğunuz yerde 10.000 lira kazanabilirsiniz. 10 lira gönderiniz. Posta Kutusu...»

Aklıma ne geldi biliyor musunuz?

İlginç bir Amerikan hikâyesi!

Züğürdün biri, bunalım üstüne bunalım geçire geçire iyice bunalmış.

Bir arkadaşından ödünç aldığı beş-on dolarla yüksek traflı bir Amerikan gazetesinin küçük ilanlar servisinde soluğu almış.

Gazeteye şu mealde bir ilân vermiş:

Kısa zamanda zengin olmak ister misiniz? Sizi bütün mukaddesatımla temin ederim ki

LITTO!

bunun sırrını üç ayda öğreteceğim. İsteklilerin Posta Kutusu adresine mülâcaatları.. ve de varlığını olduğunu açıklaması.. ve de başvuracak taliplerden fotoğraf istemesi...

O zamanlar, Amerikalılar sözlerine de, mukaddesatlarına da her halde daha çok bağlı imişler ki, gazete okuyucularının büyük bir

kısmı bu ilânı okur okumaz büyük bir güven duygusu içinde verilen adrese 1'er doları derhal postalamışlar.

Bunalım içinde olan züğürt açığız, bu kez adına yollanan yüzbinlerce dolarlık havaleleri almaktan ve dolarları saymaktan bunalmaya başlamış.

Ve... Aradan üç ay geçmiş...

Ve... Allah için namuslu adammış ilân sahibi. Mukaddesatını paspas gibi çiğneyip geçmemiş. Kendisine para gönderen okuyuculara olan vaadini tutmuş. Aynı gazetede, aynı sütunda, çerçeve içinde taahhüdünü yerine getirmiş:

BENİM GİBİ YAPINIZ!..

Eeehhhh... Biberli, salçalı dünya bu!... Kimisi biber yiyip ağzını acıtmasa, kimisi de salçaları yüzüne gözüne bulaştırmasa, kavanoz kalçalı dünyanın kalçalarını kim çimdikleyecek?

Ne demiş Balzac: Bu dünyada insanların yüzde 90'ı dangalak, yüzde 10'u üstün zekâlıdır. Tüm dangalaklar yalnız yüzde onlar için çalışır!...

DEVLET GENELEV İŞLETİRSE...

Bu hafta yine ilginç haberlerimiz tüm seksten yana. (Ne yalım yâni? Herkes gider Mersin'e, biz gidelim tersine.. olur mu?..)

Filipin Hükûmeti aldığı bir kararla tüm genelevleri devletleştirmiş!

Filipin başkenti Manilla'daki genelevlerde çalışan 5.000'e yakın «Yerli Sermaye», hükûmet yetkililerini mektupla, telgrafla, telefonla ve fiilen öpücük yağmuruna tutmuş!

Olmaz olmaz bu dünyada!.. Her şey olur!...

Bazı devletler, bazı hükûmetler, taş yağmuruna, çürük yumurta yağmuruna tutulur... Bazı ülkelerde de... İşte böyle... Devlet ev işletmeye başlarsa.. öpücük yağmuruna tutulur yerli sermaye tarafından!...

Selâhattin'in Lambası

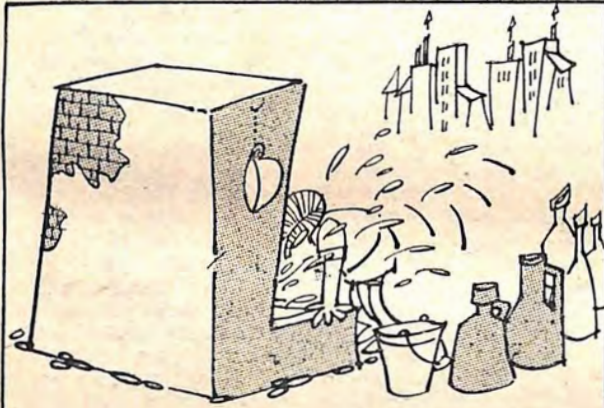
YAZAN:
SUAVİ SÜALP
ÇİZEN:
SEMİH BALCIOĞLU

9

BUYUR
ABİCİM..

BANA ORTA PIŞMIŞ, SUGAMI BOL,
FAZLA ELLENMEMİŞ BİR SİMİT VER.
ÖĞLE YEMEĞİNDE NAFAKAMIZ BU-
GÜN DE BİR SİMİT OLSUN..."NE
LÂF İNSANIN GÖZLERİ YAŞARI-
YOR Dİ Mİ?,"

SELÂHATTİN ŞİMDİ BİR BONFILE YERMIŞ
GİBİ YEDİ VE ÜSTÜNE GEŞMEDEN BOL BOL
TERKOS SUYU DOLDURDU...

ŞİMDİ GENE SOKAKLARA DOĞRU VURALIM. LÜKÜS MUHİTLERDE
İŞ YOK. GENE FAKİR FUKARANIN SATACAK BİR ESKİSİ BU-
LUNUR HAYDİİİ... ESKİ EŞYALAR, AKLINIZA NE GELİRSE
ALİYORUM. İVİR, ZIVIR, DÖKÜNTÜ, SÖKÜNTÜ, SÜPRÜN-
TÜ, KIRPINTI, ŞİRFINTI, HER TÜRLÜ HIRDAVAT ALIYO-
RUM... ANNADIN MI ?..

İŞTEE O SIRADA SELÂHATTİN 'İN ŞANSINI YÜZ SEK-
SEN DERECE OTUZ SANİYE KUZEYE DÖNDÜRECEK
OLAY BAŞLIYORDU.

EVLÂDIM ES-
KİCİ... ESKİCİ
EFENDİ OĞLUM.

BUYUR
HAMİNNE...

BAK, ŞURDA BİZİMKİNİN HARBİ
UMUMİDEN KALMA ÇİZMELERİ, BENİM
GELİNLİK ELBİSEMİN DUYAĞI... HASAN
MELLÂH, HÜSEYİN MELLÂH ROMANI. BİR
KURDELE, BİR ESKİ LÂMBDA, BİRAZ
DA YIRTIK MUĞAMBA VAR. HEP-
SİNE BİRDEN NE VERİRSİN?..

BİR YİRMİ
LİRA VERİRİM...
"PAZARLIĞA BAK
PAZARLIĞA..."

AAA... YİRMİ LİRA
MI ?.. OLMAAAZ,
ELLİ VER ELLİ..

ONLARIN ELLE-
NECEK TARAFI MI
KALMIŞ HAMİNNE
?..

EĞER biri çıkar da çok iyi fıkraya anlattığından dem vurursa inanmayın. İnansanız bile bilin ki karşınızdaki kişinin iyi fıkra anlatabilmesi tatlı dilli, zeki falan olusundan değil de dinleyici yönünden şanslı olmasından ileri gelmek tedir. Gerçekten dünyanın en zor işlerinden biri fıkra anlatmaktır.

Nâsır bakmış ki İsrail'le başede-miyecek, Mao'ya gidip şikâyet etmiş. «İsrailîlerin elinden çektiğimi sormayın» demiş, «Anamdan emdiğim sütü burnumdan getiriyorlar. Aman bu işin bir çaresi...»

Mao sormuş:

«Kaç kişi bu İsrailîler?»

«İki milyon kadar.»

«Peki, ben bu işle uğraşırım» demiş Mao, «Sen yalnız hangi otelde kaldıklarını söyle.»

Bu fıkrayı bir toplantıda anlatmak talihsizliğinde bulundum. Daha «Nâsır bakmış ki...» diye başlar-ken biri sordu:

— Nâsır kim?

Buyurun bakalım... Soruyu cevaplandırıp Orta Doğu üstüne küçük bir konferans verdikten sonra bu a-rada buz kesilmiş olan fıkrayı yeni-den ocağa koydum. Mao'nun sözü geçince bir kadın:

— Affedersiniz, dedi. Mao Afrika'nın başkenti değil mi? Yoksa yanlışlıyor muyum?

Ne denir?... «Hayır hanımefendi, Ay'a ilk ayak basan adamdır» mı? Böyle bir şey söylesem hemen inanıverecek gibi bir hali vardı kadının. Fıkra ziyan olmasın diye bu soruyu da cevapladım:

— Çin devlet başkanıdır, dedim sabırla. Fıkrayı baştan aldım. Bu kez kimse kesmedi.

— ... Mao da demiş ki, «Peki, ben uğraşırım bu işle. Sen hangi otelde kaldıklarını söyle.»

Bitirir bitirmez kahkahayı patlat-tım. Ne acıdır ki kimse eşlik etme-di bana. Az önceki kadın:

— Amma saçma, dedi. İki milyon kişi bir otele sığar mı?

— Bakın hanımefendi, diye açık-lamaya başladım. Çin'in nüfusu yarım milyarı aşkındır. Bu yüzden...

— Anladım, dedi hanımefendi. Pe-ki İsrailîler hangi otelde kalıyor-larmış?

Kadının saçlarını yolma isteğini güç frenledim. İlk fıkramın yarattığı soğuk etkiyi silmek için bir ikin-cisine başladığımda kimse beni dinlemiyordu artık.

Dinleyenleri ilgisizlik ya da bilgi-sizlikle suçlayamazsınız bu gibi hal-lerde. Espriyi karşınızdakine göre seçmediğiniz için suç sizindir.

Fıkramın kanına giren hanımı bir beyle tanıştırdılar aynı gece:

— Bayan Muallâ...

— Oh ne âlâ, ne âlâ!... dedi tanış-tırılan bey.

Bayan Muallâ'nın katıla katıla, gerdanını titrete titrete bir gülüşü vardı ki, görmeliydiniz.

Fıkra katillerinin çeşitli silâhları vardır. Anlatılan fıkrayı önceden bil-mek, bu silâhların en klâsîği ve en korkuncudur.

Ukalâhğın bu türü ikiye ayrılır: Birincisi, sizin başladığınız fıkrayı ağzınızdan kapıp sonunu getirenler, ikincisi de «Öff, yine bu mu? Boş-ver canım, buzhane balığı gibi ba-yatladı artık. Bak bir tane ben an-latayım da...» diyerek ağzınızı açıl-mamak üzere kapatanlardır.

Kimisi açık saçık fıkralara bayı-lır. Kimisi de böyle fıkra anlatan-lara toplum düşmanı gözüyle bakar. Bazıları düşündürücü esprilerden hoşlanır, bazıları da çabucak anlaşılan hazırlarından. Karşınızdaki kaç kişi varsa o kadar da değişik zevk var demektir. Bütün bunları göz önünde bulundurmalısınız.

Bir de, fıkra anlatacağınız yer ve zaman önemlidir. Bir arkadaşım var, kafasında ayrı, cep defterinde ayrı yüzlerce fıkra taşır gittiği yer-lere. Hastalık haline vardırırmıştır bu işi.

— Havalardan birden ısındı, dersenez yanılıp.

— Bak sana bir fıkra anlatayım, diye başlar... Çok ama çok sıcak bir gün üstünde koyu renk bir pal-to bulunan dazlak bir adam berbe-re girmiş... Berber sormuş, «Saç mı sakal mı efendim?» Kah kah kah...

Sıcaktan gülmek istemez canınız. Aldırmaz bile. Bir psikolog edasıyla:

— Senin canın sıkılıyor galiba, der. Bak sana can sıkıntısıyla ilgili bir fıkra...

Anlatır üşenmeden. Elinden kur-tulmak için başınızdaki ağrıdağın söyle-seniz, dayanır fıkrayı:

— Romatizması tutan bir kırk-ayak hem ağlayıp sızlanıyor, hem de «Benden daha talihlisi bulunamaz» diye söyleniyormuş. Bir zü-rafa geçiyormuş... Bakmış kırkayağa:

K O L T U K

Nereye gittiysek alkış ve koltuk bulduk
Sinek avladık bir zaman, oturduk durduk.
Tutkal mı var sende behey mübarek?
Oturan bir daha kalkmıyor, ille de koltuk.

EVDE KALMIŞ ERKEK BİR DOSTA DÖRTLÜK

El düzüne, sen tersine çark kurarsın,
«Kadınla erkek arası» fark kurarsın.
Kızlar çıksın koca aramaya, bekle
O zaman sen kalkar ev-bark kurarsın.

H. Zekâi YİĞİTLER

— İşimiz zor reis bey!.. Bizim santıfor, sevgilisinin çalımından bir türlü kurtulamıyor!..

Bilgi Yarışması

BURHAN ESEN

SÜLEYMAN DEMİREL

BAYLAR, bayanlar.. İlericiyim diye yerinde sayanlar. Sağcılar, solcular, orta yollar. Para dile-nenler, para için «diren-nen» ler. Bilgi yarışmamıza başlıyoruz. Sesinizi kısıp, radyonuzun düğmesini açınız.

Alkışlarınız arasında yarışmacımız Demirel huzurlarınızda. Sayın Demirel, mikrofonu yaklaşınız lütfen...

— Benim ve de partimin sesini mikrofonlar stüdyodan dışarıya çıkarmazlar. Ondan ötürü ha uzak durmuşum, ha yaklaşmışım.. farketmez!..

— Size öyle geliyor, efendim. Önce biraz sohbet edelim. Evli misiniz bay Süleyman?..

— Hem de iki tane... Biri İsparta'da, öteki Ankara'da olmak üzere iki küçük evim var!..

— Çok şakacısınız sayın Demirel. Şimdi hücreye giriniz de sorulara geçelim. Girdiniz değil mi?..

— Girdim...

— Dışarıya çıkmayın, lütfen.

— Hücrede ne sandık, ne de oy pusulası var!..

— Biz burada seçim değil, bilgi yarışması yapıyoruz... Girin lütfen hücreye...

— Tamam... Girdim...

— Ne zaman hazır?

— Ne zaman hazır olmadık ki... Biz her an seçime hazır ve nazırız. Pılâvdan kaçanın kaşığı kırılınsın.

— Öbür dillerim efendim. Beş on dakika için seçimi unutunuz. Şu anda seçimde değil, yarışmadasınız. Soruyu iyice dinleyip, iki saniyede cevaplandırınız: Muhtariyet ne demektir?..

— Köyün en büyük mülkiye âmirine muhtar denir. Elinde kocaman mühür vardır. Ö-nüne gelenin hüsnühal mazbatasına basar. — Maalesef yanlış. Bilemediniz. On fena puan veriyorum. Sıra geldi ikinci soruya: Anayasa nedir?..

— 27 Mayıs'tan sonra yayınlanan küçük bir kitap...

— İyi düşünün bay Demirel, bir saniye-niz kaldı...

— Yüksek makamların kapısının önüne konulan levha...

— Olmadı efendim, bilemediniz. Şimdi moral hocanız sizinle konuşacak...

— Bendeniz moral hocası Altan Kabakula. Soruları anlıyorsunuz değil mi?..

— Anlaşıyor.

— O halde doğru cevaplayabildiniz... Bu işe devam edelim mi.. yoksa burada bitsin mi?..

— Öteki sorular kılçıklı değilse devamda mahzur yok...

— Spiker yarışmacıyı tekrar hücreye sokmuştu:

— On puanlık üçüncü ve son soru geliyor. Lütfen dikkatle dinleyin ve iki saniye içinde cevaplayın: Direnme ne demektir?..

— İşçiler yövmiyelerini az görüp de işi bırakırlarsa grev yapmış olurlar. Personel Kanunundaki sınıf tüzüğünü beğenmeyen memur aynı şeyi yaparsa, adına «direnme» denilir.

— Bravo bay Demirel, cevabınız doğruydum. Size armağan olarak dört yıllık iktidar koltuğu ile, bir saç fırçası hediye ediyoruz. Güle güle kullanın...

SIRA, YARIŞMACI İNÖNÜ'DE

SAYIN konuklarımız ve değerli dinleyicilerimiz. Radyosunun başında bulunanlar ve de o sihirli kutunun karşısında mışıl mışıl uyuyanlar!.. Sıra geldi ikinci yarışmacı İnönü'ye... Bay İnönü hazır mısınız?..

— Elbette hazırım. 1950 yılından beri her dakika alesta bekliyorum. Gece yarısı kapının zili, sabaha karşı telefonun zimbirtisi çalınca yitireğim «Hop» ediveriyor:

— Hah... diyorum, nihayet ayakları suya erdi. Bu işin Paşasız yürüyemeyeceğini nihayet anladılar!..

— Demek, yarışmaya çıkacağınız bu anı heyecanla beklediniz?..

— Yarışma değil, iktidara oturma dâvetiyesiydi beklediğim!..

— Değerli dinleyiciler, yarışmacımıza en kısa zamanda arzusuna kavuşması temennilerimizi bildirirken, hücreye girmesini rica edeceğiz.

— Giremem. İşin içine ne zaman hücre, sandık girse, yenik çıkıyorum. Uğur getirmiyor.

— Bu sefer öyle olmaz inşallah. Soruya başlıyoruz: İktisadi buhran ne demektir?

— Biz muhalefete geçtiğimiz zaman vardır. İktidarda bulunduğum süre içinde, izine rastlayamışım...

— Doğru... On puan yazıyorum. İkinci soruya geçmeden önce moral hocanız konuşacak.

— Evet.. bendeniz moral hocası. Yarışmaya devam edecek misiniz?..

— Elbette... Bir iş yarıda bıraktığım görülmüş müdür?..

— Peki efendim, öyleyse. İkinci soru geliyor: Seçim ne demektir?..

— Geçim darlığı konusundaki görüşlerimi çeşitli vesilelerle belirtmişimdir: Şöyle ki...

— Sorunun cevabı bekleniyor efendim...

— Yurt sorunlarına gelince... Bunlar ortanın soluna gelinmesi, iktidarın benim koluma girmesiyle halledilir...

— Seçim, efendim seçim?..

— Kıymetli dinleyicilerimiz, spikerimiz baygınlık geçirmekte olduğundan yarışmamızı burada kesiyoruz. Hoşça kalınız...

BÖLÜKBAŞI, SORULARINA MANZUM CEVAPLAR VERDİ.

VE nihayet değerli dinleyiciler, sayın konuklarımız.. bilgi yarışmamızda Bölükbaşı'yı takdim ediyoruz. Buyrun Bölükbaşı... İki sürahi Taşdelen suyu ile teyp emrini ze hazır. Yarışmadan önce dinleyicilerimize ve konuklarımıza bir şeyler söylemek ister misiniz?..

— Hayır... Tek kelime konuşmayacağım. Zira ağızımı açtığım takdirde İnönü'den

başlayıp Demirel'e dek ne kadar siyasi erkân var ise tümünü eleştirmem gerekiyo. Politikayı özüm gibi erkek olanlar yapabilir. Tek kelime konuşmadan mikrofonu bırakıyorum...

Duyduğunuz gibi, esasen konuşmayı pek sevmeyen Bölükbaşı, konuşmadı. İştahını yarışmaya saklıyor olmalı.

İlk soruya geçiyoruz sayın Bölükbaşı: Yassıada nerededir?..

— Yassıada'nın nerede bulunduğunu suyun başındakiler daha iyi bilirler. Yassıada için yaptığım şarkının güftesini okuyorum:

— Devri iktidar geldi de oraya yaslandı, Korkudan konuşmadım, şu dillerim paslandı, İhtilâl öncesinde, sonra da Bölükbaşı Kükreyen bir aslandı, aslan oğlu aslandı!..

— Jüri, şarkınızın güftesini soruya cevap olarak kabul etti. Hep birlikte alkışlıyoruz Bölükbaşı'yı...

İkinci sorumuz şu: Parti ne demektir?

— Partiyi ben konuşma sporuna stadı olarak kabul ediyorum. Partiler bulunmadıydı bizim gibi erbabi-çeneler nerede deşarj olurlardı? Sorunun cevabını, izin verirseniz, bestelediğim şarkı ile vereyim:

Eğer parti olmasaydı
Konuşmam, konuşmam.
Sevgilim el etmeseydi
Buluşamam, buluşmam.

Gelse de yaşım altmışa
Aşksız yaşayamam, hâşâ...
Siyasetin minderinde,
Bölükbaş güreşir başa...

— İkinci soruya verilen cevabı da jüri olumlu karşıladı sayın Bölükbaşı. Şimdi soru üç: «İktidara geçip, Başbakan olmak ister misiniz?»

— Politika hayatında ne Menderes'ten, ne de İnönü'den tınmadım. Beni korkutan iktidardır. Koltuktan öcü görmüş gibi korkarım. Maazallah bir gün:

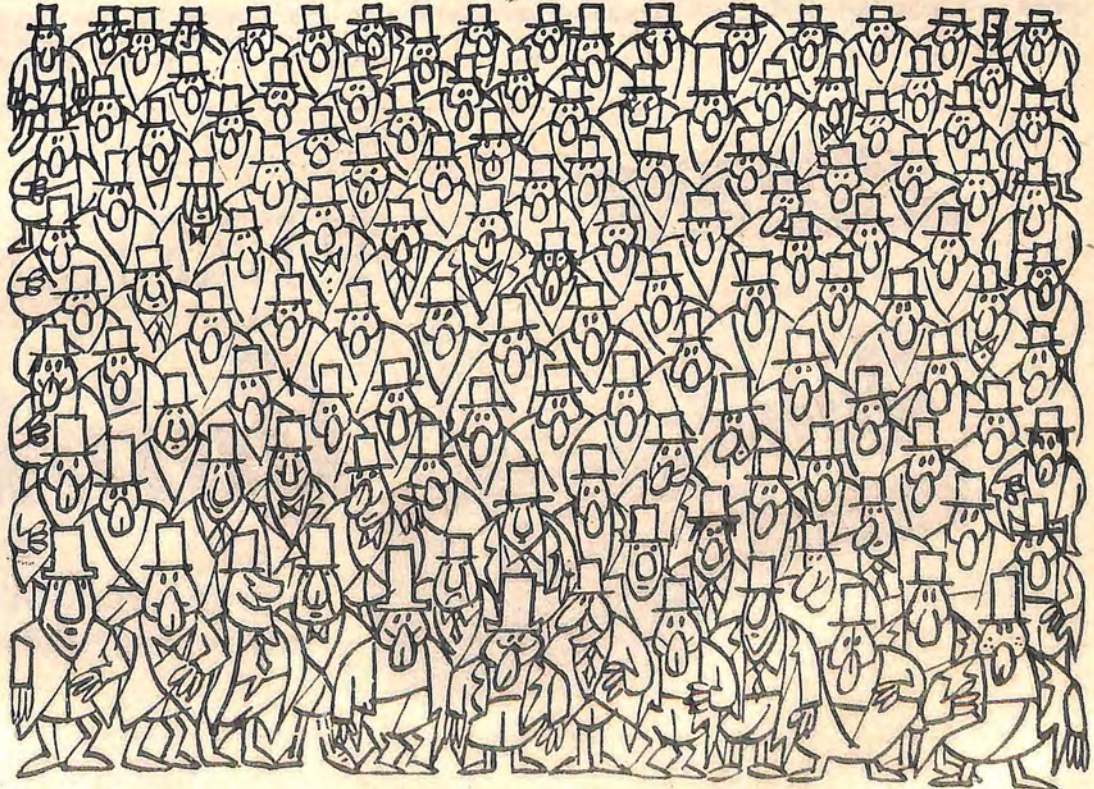
— Geç otur şuraya, memleketi idare et! deyiverdiler mi hapı yuttuğumun resmidir. Nasıl korkmaz, titremezin? Laf bitecek, icraat başlayacak! Nutuk yerine, temel atacak Bölükbaşı, olur şey mi bu?... İktidara geçmek gibi siyasi trafik kazasını hesaplayarak bir gazel besteledim. Okuyayım da dinleyin:

Derler ise haydi çık Bölükbaşı ortaya
Sen iktidar başı ol, eller gitsinler Ay'a.
İşte o zaman güler halime benim Moskof:
Yandıun, perişaan oldum. Medeeet, ey Allahım, off!

Kıymetli konuklar, değerli misafirler, bilgi yarışmamız burada son buluyor. Bölükbaşı'ya armağan olarak bir pehlivan kısbetli ile iki teneke Hünkâr suyu hediye ediyoruz. Hem alıp, güle güle kullanınsınlar.

BULAN KAZANIYOR

— No. 8 —

«— Bu kalabalık ne bekliyor?»

— Oldu işde usta!
— Vardın?
— Vardık...
— Sona?
— Sona, bi avrada sordum, gapı-
ya çağırıldılar, boynuma sarıldı.
— Şu taşı doldur gene... He, boy-
nuna sarıldı?

— Gapıyı kilitledik.
— Sıkı?
— Çok sıkı.
— Sona?
— Sonası can sağlığı.
— Eycene dadımı çıkaraydın?
— Çıkardım.
— Bu avrat bu akşam ne yapar
biliyon mu?
— N'apar?
— Herifine sırtını döner yatar na-
mussuzum.
— Zaten her gece dönüp yatıyor-
muş.

— Öyleyse bu gece ayrı yataklar-
da yatarlar.
— Ya ayı sokulmak isterse?
— Avrat yok deyince, alacak er-
keğin alnını garışlarım ben.
— Amma adam ayıysa?
— Eyi ya, ayıyı gandırmaq kolay
olur... Garnım ağrıyor, guluncum
tutmuyor vesselâm vesselâm... He-
ye lan, ayı dedin de aklıma geldi, şöyle
bi ufak ayı bulsak da şu benim sırtı
bi çiynetsek, kaç senedir çiynet-
medim...

O günden sonra bir daha buluştuk
Raziye'yle. Söz verdiğim gün saat
ikide gittim. Beşte evden çıkarken
üç saatın nasıl geçtiğini ne o bildi,
ne de ben... Üstelik bana bir de he-
diye verdi, öğrenci hediyesi, çizgili
bir kravat:

— Okula giderken dakan, dedi.
Bilmem alay olsun diye vermişti,
bilmem ciddî. Kravatı ustaya gös-
terdiğimde:
— Lan vallaha anladım, bu avrat
çok iştahlı, dedi.

— Nerden anladın usda?
— Giravatın renginden oğlum.
Kırmızıydı kravat, çizgileri daha
koyu kırmızıydı.

— Lan yanıyır be bu avrat senin
için...

— Ee, n'apım usda?
— Yapacağını yapıyon. Amma
sen bi gaybol get, bu avrat gahrın-
dan ölür mü ölür...
— Ölmez usda...
— Ölür ölür...

İki gün sonra garson Fehmi içeri-
ye seslendi:

— Kemal, dedi seni bi avrat so-
ruyor.

Yüreğim hırp etti. Acaba kocası
haber mi aldı? Oysa ki biz, Razi-
ye'yle yarın sabah hulusacaktık. E-
limi önlüğe silerken, usta:
— O mu? diye sordu.

Zıkkımın kökü

MUZAFFER İZGÜ

— Bilmem ki, dedim.
— Eğer oysa, bi de ben bakıym.
— Bak!
Usta benden evvel çıktı dışarıya:
— Sarı vallaha, dedi.
— O, dedim, Raziye bu işde.
— Fidan gibiyimş.
— Heye...
— Gonuş gel hele, ne diyecekmiş?
Üzüntüsü gözlerinden okunuyor-
du Raziye'nin.

— Hayrola? dedim.
— Dümbük götürüyor beni, dedi.
— Nereye?
— e, memleketine.
— Niye?
— Mal bölüşmeye.

— Ulan hambal gısmının bölüşe-
cek malı mı olurmuş?
— Ne biliyon? Belli ki yalan, ma-
lı bölüşür gene gelirlik, diyor.
— Getirmez.

— Heye!... Amma içime gurt gir-
di. Evvelki akşam o şaşı Fadik, Fa-
dik deel fallık (kahpe) ya, işde o
gulağına bi şeyler fısıldadı gapıda.
— O seni çağırın avrat mı, soğan
alan?

— Heye... Gördü senin gibi bi de-
lânıyı goynuma alıyorum, çatladı
hasedinden çatır çatır. Gahbenin go-
cası aslan gibi oysa ki gardaşım ol-
sun. Amma avrat haset, n'apacan...

Hiç konuşmadım, sustum kaldım,
durdum kaldım. Neden sonra Ra-
ziye:

— N'apacıyk Kemal? dedi.
— Heç, dedim, bilmem ki.
— Ben ölürüm gedersem.

— Ben de...
— Ee, bi hal yol düşünsek ya!
— Ne düşüncen ki, nikâhlısın.
— Lan nikâh Allah işi deel ya,
yok dedin mi, yok olur biter.

— Amma hükümet öyle demez.
— Ne garışırımı hükümet benim
bilmem neyime?

— Garışır... Sen desen ki, ben ba-
bamın evinde galayım, seng et bölüş
gel desen olmaz mı?

— Deli mi herif, beni buralarda
yapayalnız bırakıp getsin? Ne diyo-
rum sana, zaten mal bölüşmek de
manita (yalan) diyorum. Götürecek

beni oraya, dıkacak evin içine, on-
dan sonra gendi geri buraya.

Pofladım...
— Söylesene Kemal, ne halt ede-
ciyk şimdi?

Ne söyleyeceğimi bilemiyordum.
Bir tarafta ekmek parası, öbür ta-
rafta istikbal ve bir tarafta da bir
kadın... Boşan desen, boşandıra-
mazsın, evleneyim desen evlenemez-
sin, çek git desen salamazsın... O
kadar zor ki yaşamın yokuşları!...
Yok ki vitesi, taksın da kurtulsun
insanoğlu! Ah şu para, her şeyin
sonu para... Mübarek, otomatik vi-
tes, kendi kendine takar yokuşlar-
da, ne gaz ister, ne vites, ne de deb-
riyaj...

Yutkunup:
— Caresizim, dedim.
Gözlerinden tane tane dökmeye
başladı Raziye:

— Heç olur mu? dedi.
O sırada veledin biri yaklaşıp:
— Niye ağlıyon abla? demesin mi?
— Get lan işine, dedim.

Piç kurusu, nerden öğrenmiş kim-
bilir, sırtarak:
— Ağlarsa anam ağlar, gerisi ya-
lan ağlar, demesin mi?

— Ulan senin de, anayın da...
Daha vurmadan horozlandı:
— Ne vuruyon lan? diye. Göşder-
rim, demeyi de ihmal etmeyip çekti
gitti.

— Ağlama! dedim Raziye'ye.
— Güliüyüm mü ya?... Gaçamaz
mıyık?

— Nereye?
— Nereye olursa... Angara'ya, İs-
danbıl'a... Heç bulamazlar bizi.

— Elleriynen gomuş gibi bulurlar.
— Bi iş dutan sen, ben de çalışı-
rım fabrikada, şurda burda, kim bi-
lir, kim tanıır bizi?

— Vazgeç bu gafalardan!
Durdu, biraz sonra:
— Deyim mi ben bişey, dedi, sen
beni heç mi heç sevmiyon. Sevsen,
guş olun uçurun beni!

— A gızım, ben gendimi uçurama-
mışım, seni nasıl uçuriyim, hem de
böyle kolsuz kanatsız bi vaziyette?

— Son sözün bu mu?

— Demedim ki bi şey.
— Dedin dedin... O filimdeki oğ-
lan olsaydı, nasıl gurtarırdı sevgili-
sini?

— Bizimki filim deel ki.
Kimseye aldırmadan elimi tuttu:
— Kemal, dedi, ciğerim Kemal,
ölürüm vallaha oralarda ben, verem
olurum.

Kendimi düşünüyordum. Ya ben,
ben ne olurum sen gidince? En bü-
yük dalım Raziye, bir de o dal kop-
tu muydu, Adana zindan gayri ba-
na... Hiçbir şey avutamazdı beni.

— Ne zaman gidiyorsunuz? diye
sordum.

— Yarın gece, trenle, dedi.
Gözlerim doldu, ellerim titremeye,
dudaklarımın ucu oynamaya başla-
dı:

— Get, dedim birdenbire, get!
— Gidim mi?
— Get!

Yapıştı elime sıkı sıkı:
— Kemal! dedi.
— N'apsın Kemal? Gözü kör olsun
yokluğun.

— Bi daha buluşak.
— Buluşak!
— Nerde?

— Yarın saat onda gel buraya.
— Kemal, gurban Kemal, yarına
gadar bi çare düşün, atma beni ayı-
nın eline!

Konuşmadım, hiçbir şey söyleye-
medim, gözüne bile bakamadım. Bu-
laşıklarına döndüm... Bulaşıklar,
pis buluşıklar, insan artıkları, nef-
ret ediyorum sizlerden, nefret!...

— Usda, dedim, ben gediyoum.
— Dur hele lan, nerye? dedi.
— Heç işde, gediyoum.

— N'oldu?
— Gidiyour...
— Kim?

— Bizimki...
— Lan çok zarphymış vallaha be!
— Zarplı usda, zarplı ama, gedi-
yor işde...

— Lan o dudaklar ne be? Ayaklar
da baboş baboş galın... Yazık etmi-
şin vallaha almanışm gızı. Lan bu
kız geyinse guşansa vali avradı o-
lur be. Valiyi de bırak, umum mü-
fettiş avradı olur be! Gısrak boynu
gibi boynu var namussuzum.

— Deşme yarımı usda!
— Nereye gediyoularmış?
— Oğlanın memleketine, e!
— Niye?

— Mal bölüşeceklermiş.
— Eyi ya, avrat yedirir sana o
parayı!

— Yalan, herif manitadan götürü-
yor, öğrenmiş bizim dalgamızı, gö-
türeceğ gızı, bi daha getirmiyecek.

— Ee, avrat getmem de getmem
desin!

— Nasıl desin?
— Getmem desin o gadar.

— Döver...
— Dövsün!
— Sürüye sürüye götürür.

— Yok lan, dinime habibime gö-
türemez, hele bi ayak dirtsin. N'a-
pacak o zaman herif, mecbur olacak
galımya, böyle fanos gibi avradı bı-
rakıp gedecek deel ya. Boşuyamaz
da, neden dersin talih insanın yit-
zine bi kez güler. Boşasa, böyle bi
lokunu nereden bulur bi daha?

Aklıma yatar gibi oldu bu fikir:
— Görmüş mü o herif heç rüya-
sında böyle vücut? dedim.

(Devamı var)

PARKER
Quink
SUPER
Her kalem için
en iyi mürekkep

AKBABA
Haftalık Siyasî Mizah Mecmua'sı
SAHİBİ :
Ergin Ortaç
Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası
Fiyatı : 125 kuruştur.

MİLLETLER GÜLÜ YÖR

— Kızınca öyle sevimli oluyor-
sun ki!..

Öfke

Karısıyla şiddetli bir kavgadan sonra sokak kapısını hırsla çarparak evden çıktı, gitti. Çıkarken kapıyı öyle hızlı kapamıştı ki, antrede asılı duran tablo bile sarsıntıdan yere düşmüştü.

Adamda gidiş, o gidiş. Tam sekiz yıl evine uğramadı. Fakat sonunda döndü. Karısı önce hayretle baktı, sonra sâkin bir sesle sordu:

- Neredeydin?
- Sokakta, dedi kocası.
- İyi. Öyleyse şu yerdeki tabloyu eski yerine as ve bir daha da kapıyı öyle hızlı kapatma!

— Ne duruyorsunuz, girsene kabineye...
— Önce siz buyurun!..

Neyse

Köpeğin motosiklet kullanıp, sahibinin arkada keyif çatıldığını gören trafik polisi düdüğünü çaldı, aracı durdurdu:

— Bu ne demek oluyor, diye bağırdı. Yanılmıyorsam motorunuzu bir köpeğe sürdürüyorsunuz.

— Evet, dedi arkada oturan. Benim ehliyetim yok da...

— Anladık kardeşim, diye bir daha bağırdı polis. Peki köpeğin tasması nerde?

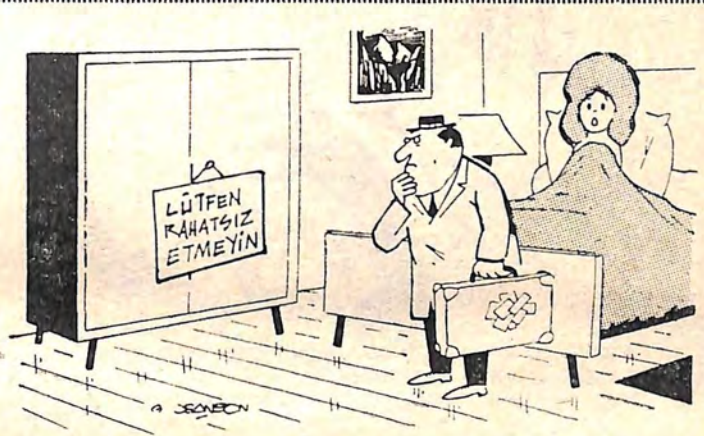
Sebep

Kocasını onüç kurşunla öldüren kadına yargıç sordu:

— Tam onüç kurşun sıkımsınız. Bu ise aklı başında bir kimsenin yapacağı iş değil. Maktul, sizi tahrik edecek bir şey mi söylemişti?

Araya giren savunma avukatı:

— Söyleyip söylemediğini ne bilsin, dedi. Müvekkilimin kulakları anadan doğma sağdır.

Yazısız

İleriye gören

Falcı kadın, önündeki yuvarlak kristalden gözlerini ayırarak, karşısında oturan genç müşteri kadının suratına okkalı bir tokat atınca:

- Ne yapıyorsunuz? diye yerinden fırladı beriki.
- Hiç, dedi falcı, kristalde gördüklerime göre, gelecekte kocamı baştan çıkarmanızın hıncını alıyorum!

Haydi Medor

Diş fırçasına ip bağlayıp hastanenin bahçesine çıkan deli:

— Haydi Medor, benim cici köpeğim, gel seninle biraz gezelim, derken bu sözleri duyan doktor sordu:

— Ne yapıyorsunuz? İp bağlayarak çektiğin bu şey nedir?

— Ne olacak, diş fırçası...

Deliden, akıllıca bir cevap alan doktor uzaklaşırken ipin ucundaki diş fırçasına eğilen deli:

— Haydi Medor, diye fısıldadı. Benim cici köpeğim... Doktoru atlattık yürü gidelim!

Yazısız

Öğüt

Geiın olan genç kızına, anne son öğüdünü veriyordu:

— Bilhassa, dedi, kocanla hiç münakaşa etme. Haklı çıkmak istiyorsan, ağla!

Yazısız

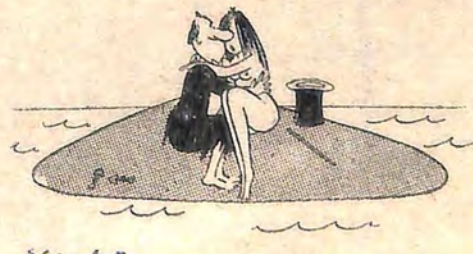
Sıkılganlık

Sandalet ile karşılaşan kışık ayakkabı:

— Ooo, dedi ayıplamış bir tavırla, böylesine dekolte sokağa nasıl çıkabiliyorsunuz?

Yazısız

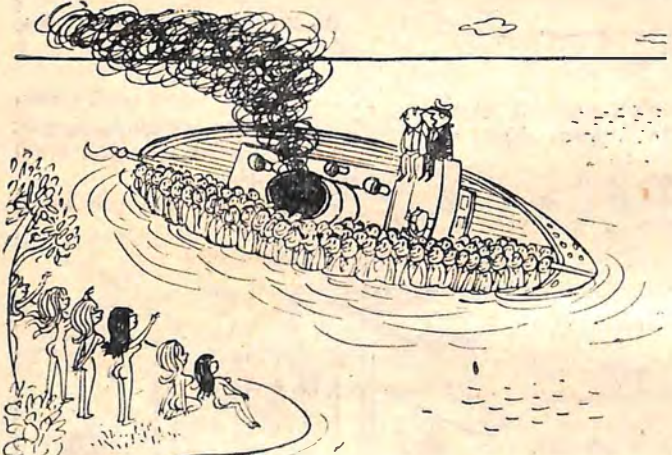
Dünya Karikatürleri

VAZISIZ

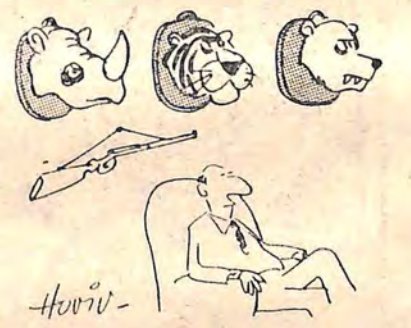
- OOF SIKTI ARTIK ... ŞUNU ÖPÜVER DE BAŞIMIZDAN GİTSİN!..

- BEN SİZE BU ADA TEKİN DEĞİLDİR DEMEDİM Mİ KAPTAN ?..

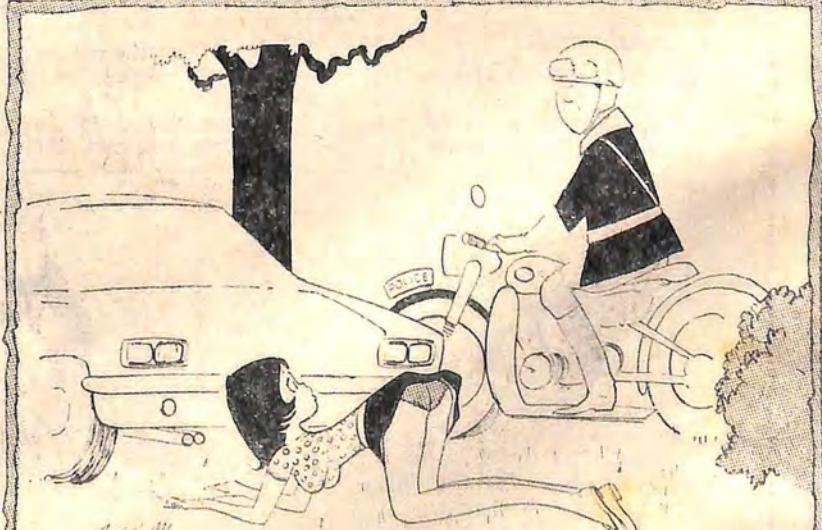
VAZISIZ

VAZISIZ

- SIKILIYORSAN SENDE BENİM GİBİ YAP... KENDİNİ BİR KELEBEK FARZET !..

- LÜTFEN BİRDE SİZ BAKAR MİSİNİZ MEMUR BEY ?..
- TABİİ ... MEMNUNİYETLE !..

iyi ki sabo çıktı

BUNCA ÜZÜNTÜM BOŞUNAYMIŞ MEĞER

Hepsini bir kenara bıraktım, Sabo kullanıyorum.
Oksijenli sabun tozu olan Sabo sayesinde çamaşırlarım,
hem sakız gibi gıcır gıcır hem daha uzun ömürlü oluyor.
Çamaşır makinem de yıpranmıyor.
Eldiven kullanmıyorum, çünkü Sabo ellerimi bozmuyor.
Bulaşıklarda da Sabo'yu gönül rahatlığıyla kullanıyorum.
Artık sağlığımız için zerre kadar endişem kalmadı.

TEMİZLENDİ DEMEYİN SABO İLE DENEYİN
SABO EN TEMİZ ÇAMAŞIRDA BİLE ÇIKARACAK KİR BULUR

KOMİLİ YAĞ, SABUN, GLİSERİN SAN. ve TİC. A.Ş. MAMULÜDÜR

Akhalan

İNÖNÜ PLAJDA!..

